

# บทนำ

นัยน์ตาเข้มขลับจับจ้องอยู่ที่หน้าจอมาร์ตโฟนในมือใหญ่ ครั้นได้อ่านทวนชื่อร้านในใจแน่ชัด เจ้าของวงหน้าคมคายก็เงยขึ้นมองไปยังร้านรวงที่เรียงรายอยู่อีกฟากถนน ‘นิจรันดร์’ ไล่สายตาอ่านอักษรบนป้ายหลากดีไซน์เหล่านั้น จมูกโด่งเป็นสันรับกันดีกับเรียวกปากหยักที่กำลังเม้มนิดๆ รั้วคิ้วเข้มขมวดเข้าเล็กน้อยยามชายหนุ่มห่อหุ้มตาจ้องมอง ใช้เวลาเพียงครู่ก็พบร้านดอกไม้สีน้ำเงินอินดิโกที่เพื่อนชายใช้เป็นธุระให้มารับของแทน รอคระทั้งจังหวะที่ร้างไร้รถรา ร้างสูงโปร่งกว่า ร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรก็ก้าวข้ามทางม้าลายไปหยุดยืนอยู่หน้าร้านดอกไม้ดังกล่าว

‘Lilly Lyn’ อักษรภาษาอังกฤษแบบตัวเขียนสีขาวยาวแปะอยู่บนกระจกดีสเพลย์หน้าร้าน ภายในวางช่อดอกไม้ปักแจกันใสประดับไว้เล่นกับลวดลายของกิ่งก้านแผ่ขยาย เรียบง่าย ชวนมอง ดอกเล็กเป็นพุ่มดูนุ่มนวลสีแดงหม่นประดับอยู่บนกิ่งไม้แห้งสีน้ำตาล ฉากหลังเป็นภาพวาดดอกไม้สีฟ้าขาวขนาดใหญ่ ให้ความรู้สึกผ่อนคลายยามวางสายตาแช่ไว้

ชายหนุ่มใช้เวลากับสิ่งตรงหน้าครู่หนึ่งแล้วจึงปรีไปยังประตูด้านข้าง ยกมือจับก้านโลหะ ทว่ามันล็อก เขาจึงถอยเท้าออกมา

เล็กน้อยเพื่อมองหาข้อความบอกวันเวลาร้านเปิด-ปิด

07.15 น. คือเวลาร้านเปิด นิจันดร์เลิกขายเสื้อสูทขึ้นชำเลื่องนาฬิกาข้อมือ รอเพียงห้านาทีเท่านั้นหากเจ้าของร้านเป็นคนตรงต่อเวลา ทว่าเพียงวินาทีต่อมา ชายหนุ่มก็สังเกตเห็นใครบางคนไหวขยับอยู่ด้านใน เช่นนั้นแล้วคนรีบจึงยกมือขึ้นเคาะกระจก ตะโกนหน้าเข้าใกล้เพื่อมองฝ่าเข้าไปให้ชัด แสงสะท้อนจากแดดยามเช้าส่องเข้ากระทบผนังกระจกจนพร่าเลือน เห็นเพียงรำไรว่าหญิงสาวด้านในกำลังยืนทำบางสิ่งบางอย่าง เธอหันหลังให้ และไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นเจ้าของร่างบางที่เก้ล้าผมขึ้นเป็นหางม้อวดล้าคอบขาวจัดก็หันมาทางเขา ก่อนสาวเจ้าจะละมือจากงานที่ทำอยู่และเดินตรงมายังประตูเพื่อปลดล็อกให้ลูกค้ำหนุ่มผู้สวมสูทเนี้ยบกริบ

เขามองตามมือบอบบางที่กำลังจัดการกับตัวล็อกประตู คุณคล้ายเธอจะมีปัญหาเล็กน้อย เกิดเสียงดังกุกกัก แต่ชายด้านนอกไม่รู้จะช่วยอย่างไร จึงทำได้แค่ยืนรอรอย่างสงบ

จวบจนเธอสามารถเอาชนะกลไกประตูได้ ชายหนุ่มจึงเสต่าขึ้นมองเจ้าของร้านที่กำลังดึงประตูเปิดออก ใบหน้าที่ซ่อนในเงามืดพลันสะท้อนกับแดดอุ่นจางยามเช้า เธอส่งยิ้มหวานนำอย่างคนทำงานบริการ

“ขอโทษที่ให้รอนะคะ เหมือนประตูมันจะมีปัญหานะคะ” เธอทักทายเสียงสดใส ขณะยิ้มให้ลูกค้ำคนแรกของวัน ครั้นเห็นเขายังนั่งจึ่งยั้งค้ำถามพื้นฐาน “มาซื้อดอกไม้หรือคะ”

เพียงได้สบตา ได้มองใบหน้าอ่อนใสในระยะใกล้ ได้ฟังน้ำเสียงหวานหูจากเรียวกปากสีชมพูระเรื่อ่นั้น นิจันดร์ก็ไปไม่เป็น ใจเต็นแรงขึ้นในเศษวินาที

“คุณคะ” เธอเรียกซ้ำ เมื่อเขานิ่งงันไปเหมือนหุ่น

“เอ่อ...ครับ...มารับดอกไม้ที่สั่งไว้ล่ะครับ” คำพูดที่ต้องใช้เวลา

ความหาอยู่พักถูกตอบกลับไปด้วยโทนเสียงแผ่วต่ำกว่าปกติ ก่อนยื่นกระดาษโน้ตแผ่นเล็กให้เจ้าของร้าน

เธอรับไปอ่านครู่หนึ่ง คิ้วบางมุ่นนิดๆ นิ่งคิดไปครู่ สบตาพลงพยับหน้าให้ ระบายยิ้มบางๆ ยิ้มอันทำให้ใบหน้าของชายหนุ่มเปลี่ยนสีเล็กน้อย ใบหูค่อยๆ แดงขึ้นตามลำดับ

เจ้าของรอยยิ้มเดินกลับเข้าไปทำอะไรบางอย่างหลังเคาน์เตอร์ หินอ่อนสีสว่าง ทั้งเขายืนค้างก้ำกึ่งอยู่ตรงรอยต่อระหว่างพื้นร้านกับบาทวิถี พลันรู้ว่าตัวเองเผลอไป ดวงตาคู่คมกล้าจึงกะพริบไหวไล่เอาอารมณ์ที่เข้มข้นให้ลดทอนลง ลอบมองตรงไปยังหญิงสาวที่ทำให้เขาตื่นตื่นแต่เช้า

“เข้ามารอข้างในก่อนก็ได้คะคุณลูกค้า” เธอเอ่ยเชิญเสียงสุภาพ โดยไม่ได้เงยหน้าขึ้นมองกัน ดวงตากำลังจับจ้องอยู่ที่สมุดจดออเดอร์เล่มบางในมือ ไล่ปากกาดูชื่อลูกค้าที่สั่งดอกไม้ไว้

นิจันตร์ทำตามคำเชิญนั้นอย่างว่าง่าย อาศัยจังหวะน้อยนิด ลอบสำรวจหญิงสาวผู้มีผิวขาวจัด มองซ่อมผมเสมอคางที่ปรกกลุ่มมาตามกรอบหน้าเรียวยาว ก่อนเจ้าตัวจะจับมันทัดหูไว้ได้อย่างง่ายๆ คล้ายรำคาญ เผยเสี้ยวหน้าหวานด้านข้าง แก้มแดงปลั่ง ปลายจมูกโด่ง กำลังดี ริมฝีปากสีนวลนุ่มดูชุ่มชื้น

แล้วทำไมเขาต้องกลืนน้ำลาย...

ชายหนุ่มถึงสายตากลับมาเมื่อรู้สึกว่ามันมากเกินไป เขาไม่ควรเสียมารยาท เธออาจอายุไม่ถึงยี่สิบด้วยซ้ำไป ดูได้จากกิริยาท่าทางซึ่งไม่ต่างจากเด็กมหา'ลัยที่เขาคุ้นเคยดี

แต่เผลอเมื่อไรเขาก็กระหวัตไปมองเธอร้าไป เพลิดเพลिनในจินตนาการชั่วครู่ชั่วยามของตน จนไม่ทันรู้ตัวที่กำลังหลุดการควบคุม

กระทั่งสู่มเสียงหวานดังผ่านหู คนที่เพิ่งรู้สึกตัวก็ชะงักไปนิด เรียกสติสตั้งกลับคืนร่าง

“ดอกไม้ที่สั่งได้แล้วคะคุณเอื้อ”

เห็นดอกไม้ออกสวยขึ้นไปเป็นใบหน้าอ่อนหวานซึ่งกำลังผลิย้มกว้างให้กัน อวดเรียวฟันขาวและลักยิ้มจางๆ ซิดแต่้มอยู่เหนือแก้มเจือเลือดผาดนั้น ครั้นได้มองในมุมนี้มีหรือเขาจะรอดปลอดภัย ไหนจะน้ำเสียงหวานหูที่กลบการรับรู้จนเขาลืมแก้ตัวว่า ‘คุณเอื้อ’ ที่เธอใช้เรียกมันไม่ใช่เขา แต่เป็นเพื่อนสนิทที่วานกันมาอีกต่อหนึ่ง

“เอ่อ...ครับ” มือใหญ่รับเอาช่อดอกกุหลาบสีขาวจากมือหญิงสาวมาถือไว้ โดยระวังไม่ให้สัมผัสโดนมือเธอ พลันนั้นปากก็ไวกว่าใจนึกคิด เสียวสติที่ยังไม่อยากจะก้าวออกจากร้านไปในตอนนีผลัดกันให้เขาเอ่ยบางสิ่งบางอย่างออกไป “...ขอเพิ่มอีกช่อได้ไหมครับ”

ริ้วคิ้วสีน้ำตาลอ่อนเล็กขึ้นเล็กน้อยขณะมองสบตาลูกค้าหนุ่ม “เอาแบบเดิม...หรืออยากได้ดอกอะไรเป็นพิเศษไหมคะ หรือจะดูเป็นแบบที่จัดไว้แล้วทางด้านนั้น” ฟลอริสต์สาวผายมือไปยังตู้แช่ขนาดใหญ่ที่มีไอน้ำเกาะพราว กระจกชั้นฝ้ามัวจวบจนทำให้มองเห็นดอกไม้ภายในเป็นเพียงวุ้นว้างสีตุ่นๆ

“ไม่ครับ! เอ่อ...ขอแบบ...จัดใหม่” น้ำเสียงติดขัดระคนละล้าละลังของชายหนุ่มดังขึ้น ขณะเจ้าของคำพูดบังเอิญเลื่อนสายตาไปที่ช่อร้านอันถูกแปะไว้เด่นหราตรงผนังสีน้ำเงินเข้มหลังเคาน์เตอร์บาร์ลายหินอ่อน “เอา...เอาดอกลิลลี่ก็ได้ครับ”

เกิดมาทั้งชีวิตนิรันดร์ไม่เคยต้องพยายามยื้อเวลาเพื่ออะไรบางอย่างเช่นที่เป็นอยู่ตอนนี้ การรู้ทันความคิดจากการจับผิดตนเองยังผลให้มุมปากของชายผู้ไม่มีใครจะยืมบ่อยนักต้องเปลอแยมอ่อนๆ ก่อนจะกลายเป็นยิ้มกว้างจนต้องก้มหน้าลงเพื่อซ่อนมันไว้ ไม่ให้หญิงสาวอีกคนเห็น เช่นนั้นเธออาจจูนงว่าเขายิ้มอะไร ไม่ก็บ้ารึเปล่า

สิบห้านาทีที่เอบฝ้ามองเจ้าของร่างบอบบางขยับเขยื้อนด้วยจังหวะแซมซ้า เพลินตากับท่าทางลื่นไหลไปกับงานตรงหน้าของเธอ

บรรยากาศรอบกายดูสบายๆ เธอยิ้มเพลงคลอไปด้วยขณะจัดดอกไม้คล้ายมีจังหวะพิเศษส่วนตัว เชื่องช้าแต่ไม่น่าเบื่อหน่าย ให้เขานั่งมองทั้งวันก็ยังไม่ไหว ไหนจะกลิ่นหอมเย็นนุ่มนวลที่เคล้าอยู่รอบกาย บอกไม่ได้ว่าเป็นกลิ่นของดอกอะไร มันผสมรวมละมุนและเกือบบางเบาจนไม่หลงเหลือ ต้องหายใจเข้าซ้ำๆ เพื่อแกะหาร่องรอย กว่าจจะรู้ตัวก็หลงเคลิ้มและอบอวลอยู่เต็มจมูกเสียแล้ว

เห็นผู้หญิงสวยมากก็มาก แต่จะมีผู้หญิงสักกี่คนที่ทำให้รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างมากกว่าแค่ความสวยงามนอก เขาเองก็บอกไม่ได้ รู้ตัวอีกที ตนก็ตกอยู่ในอำนาจดึงดูดนั้นไปเรียบร้อยแล้ว

น่าตกใจที่เผลอคิดไปไกลถึงการสานต่อความสัมพันธ์ ทั้งที่เพิ่งเจอกันเพียงไม่กี่สัปดาห์ ยิ้มเมื่อกี้ของเธอก็คงเป็นรอยยิ้มที่มีไว้สำหรับต้อนรับลูกค้าเพียงเท่านั้น

และเขาก็อยากได้ยิ้มนั้นจนยอมควักตังค์ซื้อดอกไม้อีกช่อ แล้วก็...ไม่รู้จะเอาไปให้ใคร...ซู้ให้ตัวเองก็ได้วะ!

พลันนั้นเสียงหวานกังวานใสกึกก้องขึ้นไม่ใกล้ไม่ไกล ทำให้ชายหนุ่มผู้ถูกเรียกสะดุ้งไหวในเสี้ยวจังหวะ รู้สึกราวเธอมากระซิบอยู่ข้างๆ นี่เขาเมาเสรดอกไม้แน่ๆ ถึงได้คิดไปไกลขนาดนั้น

“แนบการ์ดใหม่คะ” เธอถามซ้ำอีกครั้งเมื่อยังไม่ได้คำตอบ

“ครับ...เอ่อ...แนบครับ” นิจรันดร์รีบขยับตัวลุกขึ้น ก้าวมาหยุดยืนที่หน้าเคาน์เตอร์อันมีเธอยืนอยู่ด้านหลังอีกฝั่ง และกำลังยื่นการ์ดใบเล็กพร้อมปากกามาให้กัน ชายหนุ่มก้มมองดูบหนึ่ง ก่อนเงยขึ้นสบตาเธออีกครั้ง “วานคุณเขียนให้หน่อยได้ไหมครับ”

เธอพยักหน้ารับและยิ้มให้ ไม่...เธอไม่ได้กำลังยิ้ม แต่คงเป็นเพราะใบหน้ายิ้มเพราะนี่คล้ายมีรอยยิ้มแต่มีอยู่บนนั้นตลอดเวลา หรืออาจจะเป็นนิยน์ตาใสที่ฉายแววเป็นมิตรนั้น

“ให้เขียนว่าอะไรดีคะ”

“...ให้คุณครับ”

“คะ?” เกิดสัญญาณกาศระหว่างบทสนทนาไปชั่วขณะหนึ่ง หญิงสาวโคลงศีรษะเพียงนิดเมื่อผลอเข้าใจผิด เธอกะพริบตารัวสองสามทีแล้วจึงคลี่ยิ้มขึ้นๆ ให้เขา แอบคิดเข้าข้างตัวเองไปได้ยังไงก็ไม่รู้

ทำเอาคนมองใจกระตุกไหวโนเสี้ยววงค์ จากชายผู้ไม่เคยสนใจดอกไม้มาก่อนในชีวิต ก็เริ่มรู้สึกว้าว...ดอกไม้ก็น่ารักดี มีกลิ่นหอม มองแล้วสดชื่น สบายตา...จะดีแค่ไหนถ้าได้มาซื้อดอกไม้ทุกวัน

“ให้คุณ...นะคะ” เธอทวนคำพร้อมหันการ์ดให้ดูว่าเขียนถูกไหม ต้องการให้เพิ่มข้อความอะไรอีกรีเปล่า

เขาส่ายหน้าและรับเอาช่อดอกไม้สีขาวจากมือเธอมาถือไว้ ก่อนจะจ่ายเงิน ทว่ากลับยังไม่ยอมเดินออกจากร้านไป

ยิ้มไง รอเธอยิ้ม...ยิ้มให้กันก่อนสิแล้วจะไป

“ต้องขอโทษด้วยนะคะ พอดีตอนนี้ถุงกระดาษร้านเราหมด ถือได้ไหมคะ ให้ช่วยถือไปส่งที่รถเอาไหม” เธอว่ายยาวระริ้วด้วยกลัวจะโดนลูกค้าหนุ่มหน้าหนึ่งตำหนิ ไม่ลืมยิ้มให้ส่งท้ายเพื่อผ่อนคลายบรรยากาศ

เพียงเธอยิ้ม ดวงตาเรียบนิ่งของเขาก็แปรเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน ครั้นได้ยิ้มหวานสมใจชายหนุ่มก็หมุนกายหมายจะก้าวออกจากร้านไป ทว่ามือไม้เต็มไปด้วยช่อดอกไม้ใหญ่ หญิงสาวจึงปราดมาเปิดประตูให้ ไปรยยิ้มละไมส่งท้ายอีกหน พลังโค้งให้เล็กน้อยขณะเอ่ยขอบคุณลูกค้าคนแรกในวัน

เศษเสี้ยวสั้นๆ ที่ก้าวผ่านเธอไปนั้น ชายหนุ่มลอบสอดสายตาใจเข้าลึก ซ้ำเลื่องมองรอยยิ้มอ่อนหวานนั้น พลันรู้ตัวว่าอาจออกอาการเกินพอดีก็รีบปรีจากไปโดยไว

ระหว่างหยุดเพื่อรอจังหวะข้ามถนน เขาก็มองช่อดอกไม้ลิลลี่สีละอาน เผยยิ้มบางๆ ให้แก่ลายมือน่ารักที่เป็นระเบียบบนการ์ด

ไบเล็ก ก่อนจะเงยหน้าขึ้นมองวาวแดดอุ่นยามเช้าที่ดูจะหวานใสมากกว่าวันไหนๆ ยิ้มกว้างอย่างไม่รู้ตัว แล้วก้าวข้ามกลับไปยังรถยนต์ที่จอดอยู่อีกฝั่งถนน

โดยไม่รู้ว่ามีใครอีกคนกำลังแอบมองตามเขาอยู่เช่นกัน

# 1

## เจ็ดโมงสิบห้า นาที

Lilly Lyn ร้านดอกไม้เล็กๆ ที่ตั้งอยู่บนถนนเส้นรอง อัน  
ขนานไปกับคลองที่ทอดสู่ม่าน้ำสายใหญ่ของเมืองหลวง ถัดไป  
ไม่เกินห้านาทีก็ก้าวเดินเป็นถนนสายหลักที่เนืองแน่นไปด้วยดอกไม้  
หลากสีส้นและผู้คนที่สัญจรไปมา พ่อค้าแม่ขายเปิดร้านเรียงรายไปจน  
สุดสาย จัดเป็นย่านค้าขายดอกไม้ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ ครึกครื้นทั้ง  
กลางวันและกลางคืน อันถือเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของปากคลองตลาด

ดอกสแตติสีม่วงหยกถูกจับรวบเป็นช่อเข้าด้วยกันในมือเรียวก  
ขาว ก่อนหญิงสาวจะใช้เชือกป่านสีน้ำตาลพันรอบและมัดเป็นโบเล็ก  
อย่างง่าย ลิลลี่จ้องอย่างพิงใจขณะยกช่อดอกไม้กระจริดน่ารักขึ้นใน  
ระดับสายตา พลางมองหาพื้นที่ว่างบนผนังฝั่งที่ถูกทาด้วยสีน้ำเงินเข้ม  
ซึ่งใจว่าจะแขวนมันไว้ตรงไหนดี ด้วยมีดอกไม้แห่งหลากสีที่ขีดเขียนลง  
ตามกาลเวลาแขวนอยู่เต็มผนัง

หญิงสาวเจ้าของร้านปีนบันไดขนาดย่อมขึ้นไปเพื่อแขวนช่อดอก  
ไม้สีม่วงพาสเทลไว้ตรงตำแหน่งผนังด้านบนสุดที่ยังว่างอยู่ เป็น  
ทั้งการตกแต่งและรอให้มันแห้งเองตามธรรมชาติ หลังจากนั้นอาจนำ  
มาจัดเป็นช่อรวมใหม่อีกครั้ง ขณะที่เธอกำลังคร่ำครวญกับการมัดเชือก  
เส้นเล็กซึ่งตัวยืด พลันนั้นก็เกิดเสียงกริ่งกริ่งจากกระดิ่งที่แขวนตรง



ประตุ บอกให้รู้ว่ามิผู้มาใหม่

“พีน้าตาล ผากหีบกรรไกรให้ทีคะ” คนที่ยืนอยู่บนชั้นบันได กำลังสนใจงานที่ทำตรงหน้า ไม่ได้แลเหลียวตามามองทางประตุแม้แต่น้อย จึงเข้าใจว่าเป็นผู้ช่วยประจำของตนกำลังเดินเข้ามา

กรรไกรสีเงินถูกส่งมาให้ตามคำขอ รอยยิ้มพิกลิลก็จัดการมัดเรียบร้อย รองเท้าผ้าใบสีขาวสะอาดก้าวขยับตามผู้สวมใส่ไต่ลงชั้นบันไดมาอย่างระมัดระวัง กระทั่งกำลังจะถึงพื้น หญิงสาวก็เอี้ยวหน้ามองด้านข้างเพื่อจะตะแคงฝ่ามือได้อย่างปลอดภัย ทว่านัยน์ตาได้กลับต้องเบิกกว้างขึ้นในทันใด เมื่อคนที่ยืนอยู่ด้านหลังเอี้ยวห่างออกไปไม่กี่ไกลเป็นใครสักคนที่สวมรองเท้าหนังสีดำขลับ ครั้นไล่สายตามองกลับขึ้นมาก็พบว่า เป็นลูกค้ำหน้าหนึ่งคนเมื่อวาน

“เอ่อ...ขอโทษคะ นี่ก็เป็นผู้ช่วย ขอโทษด้วยจริงๆ นะคะ”

“ครับ” เขาตอบกลับด้วยเสียงทุ้มนุ่ม ไบหน้าอ่อนหวานเยื้องสูงจากระดับสายตาเขาไปเพียงเล็กน้อย

หญิงสาวรีบก้าวลงพื้นโดยไว แล้วจึงหันกายมาทางลูกค้ำหนุ่มที่มีเสียงนุ่มน่าฟัง

จวบจนเธอยืนบนพื้นระดับเดียวกัน นิจรันดร์จึงได้รู้ว่าเธอสูงเพียงปลายจมูกเขาเท่านั้น ยามคุยกันเขาจึงต้องกอดหน้าลงเล็กน้อย

“มาซื้อดอกไม้หรือคะ” คำถามสั้นคิดของนักจัดดอกไม้หลุดออกไปในวินาทีที่เธอเพิ่งจะคิดได้ว่ายังไงคำตอบก็ไม่มีทางเป็นอื่น ก็ที่นี้ร้านขายดอกไม้เนี่ย จะให้เขามาซื้อป่าทอ้งโก้กับน้ำเต้าหู้ยามเช้ารีไร้ง เธอฉีกยิ้มกว้างอย่างชัดเจนแล้วจึงรีบตัดบท “วันนี้รับดอกอะไรดีคะ”

ดวงตาของผู้ถูกถามทอดมองไปยังดอกไม้ในถังสีเงินสังกะสีที่เรียงรายอยู่ด้านหลังหญิงสาว รวากำลังใช้ความคิดในการตัดสินใจ ทำให้เจ้าของร้านต้องเอี้ยวหน้ามองตาม เธอกำลังจะให้คำแนะนำ ทว่า

คำตอบจากเขากลับดังชัดลึ่มเสียงที่เธอกำลังเรียบเรียงในความคิดเสียก่อน

“ดอกกลิลลี่ครับ”

ลิลลี่หันกลับมาพบกับดวงตาสีนิลเข้มลึกที่เต็มไปด้วยความรู้สึกชนิดหนึ่ง ซึ่งทอดตรงลงมาที่ใบหน้าของเธอ ไม่รู้ทำไมเธอจึงต้องกลั้นลมหายใจไว้ชั่วครู่

“ได้ค่ะ” มีบรรยากาศประหลาดแทรกอยู่ระหว่างช่องว่างของบทสนทนากับลูกค่านุ่ม คนถูกจับจ้องรู้สึกติดขัดจนทำให้จังหวะเคลื่อนไหวดูไม่เป็นธรรมชาติ “นั่งรอก่อนนะคะ”

เธอว่าอย่างเร็วแล้วจึงรีบผละไประยะใหญ่ใจกลางร้านเลือกสรรช่อดอกกลิลลี่สีขาวนวล ใบไม้ทรงแปลกตา กับดอกอะโรลิดอย่างเล็กๆ เป็นพุ่มดูกระจุกกระจิม

นิจรันดร์สาวทำยาวๆ ไม่เกินสามเก้าอี้ถึงชุดเก้าอี้ที่เป็นส่วนสำหรับต้อนรับลูกค้า ร่างหนาในชุดสูททับเชิ้ตสีเทาเข้ากับกางเกงสแล็กสีดำหย่อนลงนั่งบนเก้าอี้บุวมโทนสีเดียวกับร้าน คิดใคร่ครวญกับตนเองอย่างเจียบจนถึงสถานการณ์ไม่ก๊นาก่อนหน้า

เขาเปิดประตูเข้ามาด้วยความรู้สึกที่เกือบจะเรียกได้ว่าตื่นเต้นนิดๆ มีไม่กี่เรื่องในชีวิตนักหรรอกที่ทำให้ผู้ชายเรียบเรื่ออย่างเขาไม่เป็นตัวเอง นิจรันดร์จัดเป็นพวกไม่สนใจโลก ไม่ค่อยรู้สึกต่อสิ่งใด เขาใช้ชีวิตไปแบบเสียบและง่าย พยายามใช้อารมณ์น้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ คล้ายผ่านแต่ละวันไปด้วยหน้าที่ที่ต้องทำ ไม่ว่าโลกจะตะเขาไปอยู่ตรงไหนก็อยู่ได้ไม่เดือดร้อน เขาเป็นคนประหยัดถ้อยคำ พูดและทำเท่าที่จำเป็น

...ยกเว้นการได้เจอเธอคนนี้

ความพอดีที่เขาเคยขีดเส้นคั่นมันถูกซีกขาดไปเล็กน้อย เกิดอารมณ์อ่อนไหวและการพยายามเรียกร้องความสนใจที่ไม่มีใครจะมี เธอ

เป็นเหมือนจุดเล็กๆ ที่ดึงความสนใจของเขาไปได้ในจังหวะสั้นๆ กว่า  
จะทันรู้ตัว จุดเล็กๆ สีหวานนั้นก็ติดตาตึงใจไปเสียแล้ว

เมื่อครูที่เห็นเธอยืนอยู่บนชั้นบันไดไม่สูงนั้น แทนที่สายตาเขา  
จะจับจ้องที่เธียวชา ไม่ก็บันทึกท้ายกลมกลิ้งอันถูกรัดรั้งตามทรงกางเกง  
ยีนที่เธอสวมใส่ แผลงที่เขากลับวางสายตาไว้ที่ข้อเท้าขาวอมชมพูซึ่ง  
โผล่พ้นชายกางเกงสีเข้ม ชับให้ผิวนุ่มของข้อเท้าเล็กๆ นั้นดูสว่าง และ  
บอบบางอย่างที่เขาก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมจึงรู้สึกเช่นนั้น จะมี  
ผู้ชายคนไหนสนใจข้อเท้าผู้หญิงเหมือนเขาบ้างรึเปล่า

ครั้นทอดความคิดมาถึงจุดนี้ก็พาให้ชายหนุ่มสะดุดกึก จึงเงย  
หน้ามองไปยังเสี้ยวด้านข้างของหญิงสาวผู้เป็นเจ้าของเรื่องราวรบกวน  
จิตใจกัน เป็นมุมเดิมกับที่เขาใช้มองเธอเมื่อวันวานไม่มีผิดเพี้ยน นิจ-  
รันดร์เพิ่งสังเกตว่าวันนี้เธอปล่อยผมยาวประบ่า ผมม้าบางๆ ที่เมื่อวาน  
เขาก็ไม่แน่ใจว่าเธอมีมันประดับใบหน้ารึเปล่า ทว่านาที่นั่นกลับยิ่งส่งให้  
เธอดูเด็กกลงกว่าที่ประเมินไว้ในความรู้สึกเสียอีก

ท่ามกลางรัศมีการจ้องอย่างสำรวจตรวจตราของชายหนุ่ม  
เจ้าของร่างนุ่มนวลที่ไม่รู้ตัวก็เริ่มจัดการกับผมเผ้าเจ้าปัญหาของตัวเอง  
เธอตั้งยางรัดผมสีดำออกจากข้อมือเล็ก นำมาคาบไว้ที่เรียวปากอ้อม  
ก่อนจะยกมือขึ้นสางเรือนผมยุ่งของตน แล้วหญิงสาวก็เริ่มทำบางสิ่ง  
ที่ส่งผลต่ออุณหภูมิในร่างกายเขา ชายหนุ่มไม่เคยรู้มาก่อนว่าการมอง  
ผู้หญิงมัดผมด้วยท่าทางง่ายๆ เช่นนี้จะแลดูเซ็กซี่จนทำให้ลมหายใจ  
เขาติดขัด

ต้นคอขาวจัดปลั่งปลั่งอันมีไผ่ผมบางเบาทอดคลุมเอาไว้ ไหน  
จะการเอียงหน้าในองศาเช่นนั้น เส้นผมดุกแพรใหม่ที่เจ้าตัวพยายาม  
สร้างขึ้นไปรวบไว้ในกำมือเล็ก นิ้วเรียวเกี้ยววางรัดพลิกไขว้สลับกับ  
ข้อผมสลวยที่สะบัดพลิวไปมา นิจรันดร์ทันรู้ในตอนนี้เองว่า...ไม่ใช่แค่  
ข้อเท้าที่เขาอยากมอง

ภาพในสายตายังผลให้คนที่เคยนิ่งเย็นเริ่มร้อนจนต้องเฝ้าเฝ้า  
ปากแน่นเข้า ปีบมือตนเองที่วางประสานอยู่บนตักอย่างไม่รู้ตัว ใบหน้า  
เต็มรั้นไปด้วยร่องรอยของความเก้อเขินวูบวาบ

หลังจัดการมัดผม ดึงแขนเสื้อพับขึ้น ลิลลี่ก็เพิ่งรู้สึกได้ถึงสายตา  
ของชายหนุ่ม เจ้าตัวคิดว่าเขามองมาเพราะเธอช้าและอาจทำเขาเสีย  
เวลา หญิงสาวปรายตามาทางเขา ระบายยิ้มจางๆ อย่างเกรงใจกลาง  
พักหน้าให้เล็กน้อยเป็นการขอโทษในที่

เป็น ณ ขณะที่เขาไม่อาจจะสายตาไปจากใบหน้าแต่ยมิมพิมพ์  
ใจนั้นได้ เธอคงไม่รู้ว่าจะทำให้เขาก้าวข้ามขีดจำกัดบางอย่างของตัวเอง  
เองไปไกลลิบแล้ว

หญิงสาวหยุดยิ้มและหันกลับไปสานต่องานตรงหน้า ทว่า  
สายตาคนมองยังคงไม่เปลี่ยนทิศทาง ค้างนิ่งจนเกือบดูคล้ายเหม่อ  
ลอย รอยยิ้มเธอยังชัดแจ้งในความทรงจำ ทำเอาคนที่ลืมนไปแล้วว่า  
ความรู้สึกเริ่มรักระหว่างชายหญิงนั้นเป็นเช่นไรต้องหัวใจเต้นแรง

นิจันตร์ก็หันหน้าลงระงับภาวะลึกลับซึ่งสิ้นสะท้าน อารมณ์อ่อน  
หวานที่ไม่คาดคิดว่าจะมีกำลังก่อเกิด และก่อนที่มันจะเตลิดไปไกล  
กว่านั้น เสียงเรียกอันทำให้ชายหนุ่มหลุดจากภวังค์ก็ดังแว่วขึ้น

“คุณเอื้อคะ เรียบร้อยแล้วค่ะ แนบการ์ดเหมือนเดิมใช่ไหมคะ  
เขียนว่าอะไรดีคะวันนี้”

คุณเอื้อตัวปลอมสะดุ้งไปเสี้ยวหนึ่ง หันหน้ามองคนถาม วงหน้า  
งามของเธอดูสดใสจนใจเขาสะดุดเล็กน้อย ชายหนุ่มลอบพ่นอนลม  
หายใจผ่านริมฝีปากแล้วเฝ้าเฝ้าเลียลิ้นลดความแห้งผาก ก่อนลุกขึ้น  
เยื้องย่างไปยังหน้าเคาน์เตอร์

“ให้คุณ...เหมือนเดิมครับ” เสียงที่ตอบออกไปใช่เสียงเขาแน่  
หรือ มันแผ่วค่อยและออกจะสั้นไหวจนดูคล้ายคนขาดความมั่นใจไป  
สักหน่อย

เธอยิ้มให้จนตาหยี มีรอยลัก็ยิ้มได้ตา น่ารักน่าเอ็นดู  
‘ยิ้มลูกแมว’

“เหมือนเดิมนะคะ” ริมฝีปากสีอ่อนระเรื่อเจ็ดยั่วจวบจนมอง  
แล้วเจ้าของก็ก้มลงเขียนการ์ดให้เขาอย่างบรรจง ก่อนจะส่งทั้งช่อดอกไม้และการ์ดสีเรียบมาให้กัน “เรียบร้อย” เธอเอ่ยลอยๆ จนเขา  
ไม่รู้ว่าเธอพูดกับเขาหรือแค่เพียงรำพันกับตนเองเท่านั้น

“นี่ครับ” นิจรันดร์ส่งช่อดอกไม้ไปให้ตามบิล แล้วพอเห็นชื่อ  
เพื่อนสนิทเด่นหราอยู่ที่หัวกระดาษ ใจก็นึกอยากเอ่ยแก้ แต่กลับสรรหา  
ถ้อยคำไม่ได้ ยืนทำหน้าตาอ้ำๆ อึ้งๆ จนเธอจับสังเกตทัน

“คะ?” ลลิลเบิกตากู่กลมโตจ้องมองอย่างมีคำถาม

นัยน์ตาเธอเปล่งประกายจนชายหนุ่มเผลอหลุดเข้าไปวูบหนึ่ง  
แล้วจึงตั้งสติกลับมา พยายามปรับอารมณ์ให้เข้าที่

“อ้อ!” ลลิลเพ็งนึกอะไรขึ้นได้ก่อนจะก้มตัวลงไปหยิบบางอย่าง  
ตรงชั้นใกล้ๆ แล้วคลี่สิ่งนั้นออกให้เขาหายสงสัย “ใส่ถุงซิไหมคะคุณ  
เอื้อ”

“นิจรันดร์ครับ”

“คะ?” เธอคิดว่าตนเองจำชื่อลูกค้าผิดจึงนั่งทบทวนจนรู้ว่าตัวสี  
น้ำตาลอ่อนโค้งเป็นลอนน้อยๆ ลูกค้ำที่สวมสูทเนียบ ไบหน่านั่งเรียบ  
ท่าทางดูเคร่งเครียดตลอดเวลา ก็มีคนเดียวนี่นา เธอจำได้...

“ผมมารับแทนเพื่อนนะครับ” เขาแก้กลับเสียงสุภาพ

หญิงสาวใช้เวลาพักหนึ่งจึงเข้าใจว่าอะไรเป็นอะไร “อ่า...คุณ  
นิรันดร์”

“นิจรันดร์” ทุกครั้งที่แนะนำตัวกับใคร ชายหนุ่มก็มักประสบ  
ปัญหาลักษณะนี้จนชิน

“อ้อ...นิค-รัน”

“ครับ”

“เท่าจ้ง” เสียงใสแว่วลอยมาขณะเจ้าตัวกำลังวุ่นวายกับการจับช่อดอกไม้ลงถุงกระดาษสีเหลี่ยม

เธอพูดกับตัวเองหรือพูดกับเขากัน แต่ไม่ว่าปลายทางการรับรู้จะเป็นใคร ยังไงความนัยก็ไม่เปลี่ยน คนโดนชมว่า ‘เท่าจ้ง’ เลยรู้สึกเหมือนตัวจะลอยขึ้นจากพื้น ใจฟูประหลาดๆ

ครั้นเรียบร้อยเจ้าของร้านจึงยื่นสายจับถุงกระดาษมาให้เขานิจรรย์ดรก็มมองดูบหนึ่งแล้วกลืนใจยื่นมือไปรับ

ปลายนิ้วเธออุ่นมาก...

เพียงเศษหนึ่งส่วนวินาทีเท่านั้นที่ได้สัมผัส เขาไม่อาจล่วงรู้เลยว่าเสี้ยวเวลาเล็กๆ นั้นจะส่งผลต่อความรู้สึกเขาไปทั้งวัน

ลิลิมองใบหน้าของลูกค้าหนุ่มที่มีท่าทางแปลกๆ ก่อนเหลือบไปทางเครื่องปรับอากาศก็เห็นว่ายังทำงานดีนี่นา ทำไมท่าทางเขาดูเหมือนร้อน ก่อนเขาจะผละไปเธอก็ให้กำลังใจเขาเช่นเดียวกับลูกค้าคนอื่น ๆ

“สู้ๆ นะคะ”

การชูกำปั้นเล็กๆ กับรอยยิ้มลูกแมวของเธอ นั้น อ่า...คือนิพพาน

“ครับ...” เสียงที่ตอบกลับไปเบาหวิวไม่พ่นลำคอ ชายหนุ่มลอบกลืนน้ำลายอีกขณะหมุนกายไปยังประตูร้าน รีบก้าวให้พ้นผ่าน เกรงตนจะเปลือยแสดงอาการมากลั่นออกมา

**รถยนต์ห้าประตูคันใหญ่สมเจ้าของเคล็อนชะลอเข้าเทียบ** บาทวิถีหน้าร้านกาแพที่เพื่อนสนิทเข้าชี้ให้มารับ นิจรรย์ดร่สายตามองหาเพื่อนชายก่อนจะปรายตามามองดอกไม้สีขาวบนเบาะข้างคนขับ เขาวางไว้อย่างทะนุถนอม ประหนึ่งเจ้าช่อดอกไม้นี้เป็นตัวแทนของคนในความคิด

ยิ้มนิดๆ ปรากฏบนใบหน้าหล่อเหลา ตั้งแต่เจอเธอเขายิ้มบ่อย

ครั้งจนอาจจะมากกว่ายี่มั้งสี่ปด้าห้วมกันด้วยซ้ำ นี๊วเรียวเคาะพง  
มาลัยยรทเป็นจ้งหวะเพลิดเพลิน

“ขอโทษครับ...” คนมาใหม่เอ่ยเสียงสุภาพขณะเปิดประตูรถราว  
กระซางออก ก่อนจะปิดกลับคืนด้วยใบหน้าเหมือนจะแตกตื่น แล้ว  
เปิดใหม่อีกคราดด้วยสีหน้าอึ้งงัน

‘เอื้อกานต์’ เพื่อนสนิทตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่คบกัน  
เรื่อยมาจนอายุปาเข้าไปจะสามสิบ

“ภูนี่กว่ามาผิดคัน ยี่มอะไรครับคุณมิ่ง” เพื่อนชายแซวคนที่ปกติ  
มักไม่มีอารมณ์ต่อสิ่งใด การเห็นรอยยี่มในลักษณะนั้นบนใบหน้า  
อาจารย์หนุ่มไม่ต่างจากปรากฏการณ์สำคัญทางธรรมชาติที่นานๆ จะ  
เกิดขึ้นสักครั้ง

คนมีรอยยี่มหุบขับลงทันที ก่อนจะตวัดสายตาราบเรียบไปมอง  
เพื่อนจอมกวนประสาท พลางเอื้อมมือประคองถุงกระดาษใส่ดอกไม้  
แล้วเอี้ยวตัวไปวางไว้ที่เบาะหลังอย่างเบามือ ไม่ได้รู้เลยว่าการกระทำ  
นั้นเรียกต่อมกระสันความสงสัยของชายอีกคนให้คั่นยุบยิบ

รอกจันขึ้นมานั่งข้างคนขับและปรับสายเข็มขัดนิรภัยลงล็อก  
เรียบร้อย ‘เอื้อกวน’ ของเขาก็เปิดฉากสัมภาษณ์ทันที จี่ไม่เคยมีมาจ่อ  
ริมฝีปากคนขับ

“เล่าครับ”

“เล่าอะไร”

“ก็มิ่งจะซื้อดอกไม้ไปให้ใครละ ทำไมเมียหลวงอย่างกูไม่รู้ กูไม่  
ยอมจริงๆ นะ” ชายผู้สถาปนาตนเองเป็นพระมหะสี่จ้องหน้าพระสวามี  
ไม่กะพริบ แกล้งตัดเสียงอ่อนเสียงหวานในประโยคสุดท้ายคล้ายหญิง  
มากมารยา

ด้วยรู้ดีว่าเพื่อนชายไม่ใช่คนปากแข็ง นิจรันดร้อาจเป็นคนไม่  
ค่อยพูดก็จริง แต่หากมีอะไรก็ไม่ใคร่จะปิดบังนัก มันแค่ไม่ใช่พวกพูด

พริ้วเพรีอ แต่เป็นพวกประหยัดคำพูดจนนึกว่ามีโควตาจำกัดจำนวน  
คำไว้ในแต่ละวัน มันจึงพูดตรงและกระชับถ้อยคำที่สุด

“ชื่อเฉยๆ”

“อะไรคือชื่อเฉยๆ ชื่อมาดูแลน? เงินเหลือ? อะไร เดียวนี้มึง  
เปลี่ยนแนวแล้วหรือวะ”

“ก็เห็นน่ารักดี” คนขับจับจ้องไปข้างหน้าไม่วางตาขณะเย้ยตอบ  
ทว่าใบหน้ากลับกำกึ่งระหว่างจะยิ้มและไม่ยิ้ม

“โอ้โห เพื่อนกูครับ หน้าขนาดไหน ชื่อดอกไม้ให้ตัวเองแล้วบอก  
ว่าน่ารักดี นี่มึงทำงานหนักไปซะใหม่เนี่ย” คนขี่ส่งสัยขม้ายตาไปมอง  
ดอกไม้ช่อสวยที่เบาะหลัง กระทั่งพ่งเห็นการ์ดใบเล็กและข้อความบน  
นั้นก็แทบถลึงตามอง เอื่อกานต์ทำท่าจะเอื่่อมไปหยิบช่อดอกไม้มาดู  
ใกล้ๆ มือแกร่งเกือบได้สัมผัสสะเกระดาศเล็กจิ๋วแล้วหากไม่ติดที่เสียงเข้ม  
ขรมของเพื่อนดักไว้เสียก่อน

“ห้ามจับ”

“แน่ะ หวงด้วย” คนโดนห้ามหันไปสะบัดสีหน้าใส่พระสวามี  
จอมปลอม ก่อนจะหันไปมองโลโก้ร้านที่โชว์เด่นหราอยู่ตรงถุงกระดาศ  
หยิบสมาร์ตโฟนขึ้นเชิร์ชข้อมูล ไม่นานเกินรอก็ตอบสนองความ  
อยากรู้ของเขาได้ในเวลาไม่ถึงวินาที นิ้วเรียวบิดหน้าจอก็ไปเรื่อย ภาพ  
ดอกไม้ ภาพดอกไม้ ภาพดอกไม้...

กระทั่งพบภาพเจ้าของร้านปรากฏขึ้นมา “น่ารักจริงด้วยวะ”  
เขาแกล้งพูดยียวนคนที่ทำเป็นตั้งใจขับรถ

เฮ้ย! แต่เดี๋ยวนะ นี่มันร้านที่เขาใช้มันไปรับดอกไม้แทนเมื่อวาน  
นี่หว่า โอ้โห...ไม่เบาเลยครับเพื่อนกูเนี่ย! หน้าจริงอะไรจริง! แบบนี้น่า  
แหยฉิบหาย

“งี้ต้องแวะไปอุดหนุนบ้างละ ดอกไม้ก็สวย เจ้าของร้านก็น่า...  
รักกก...”



สิ้นคำภวนั้นรถทั้งคันก็เบี่ยงออกจากเลนวิ่งไปตามปกติ ใช้เวลารวมไม่เกินสิบวินาทีก็จอดสนิทที่ริมทาง คนนั่งหลังพวงมาลัยขยับกายมาดึงเอาโทรศัพท์จากมือเพื่อนไปกดปิดแอปพลิเคชัน แล้วส่งสายตาฟาดฟันเป็นนัยว่า ‘ถ้าไปก็ตาย เลือกเอาแล้วกัน!’

“ครับคุณ เข้าใจแล้วครับ เป็นหนักนะมึงเนี่ย” เอื่อกานต์หัวเราะออกมาในที่สุด ครั้งสุดท้ายที่ไอ้รันดร์มีแฟนก็หนุ่มแหละ ตั้งแต่เพิ่งแตกเนื้อหนุ่ม เด็กเนิร์ดสวมแว่นหนาเดอะกับดาวคนะ เหยอะ! หน้าตาดีแต่ไร้ลีลาอย่างมัน คบกันได้สามเดือนผู้หญิงเขาก็ทิ้งไปหาหนุ่มสถาบันปัตย์มาดเซอร์

“นี่สิบยัง” ถามเพราะเป็นห่วงพ่อดอกเตอร์ที่วันๆ เจอแต่ตำราเรียนมากกว่าสาวสวย

“ยัง แต่กำลังคิดอยู่”

“มึงคงไม่ได้คิดว่าจะเหมาะมดร้านไซ้ไหม น้องเขาตรัสรู้เองไม่ได้นะครับ ช่วยจับแบบมนุษย์ปกติเขาทำกันด้วย”

**เสียงแจ้งเดือนข้อความเข้าจากโทรศัพท์มือถือที่วางบนโต๊ะดังขึ้น** เรียกความสนใจจากหญิงสาว ครั้นเห็นว่าเป็นใครที่ส่งรูปของหวานหน้าตาน่ารับประทานมาล่อกัน ลิลลิกก็ละมือจากไบมอนด์เตอร่าที่กำลังปักลงแจกันแก้ว แล้วผลละมาจวยโทรศัพท์มือถือขึ้นกดอ่าน ก้าวไปหยุดยืนยังผนังร้านฝั่งที่ถูกระจกใส แหวกมู่ลี่ ชะเง้อค่อมองลอดออกไปยังร้านกาแฟข้างเคียงกัน

เห็นมิตรสวีนีกำลังยื่นโบกไม้โบกมือให้ ทั้งยังยกถ้วยแก้วใสเบรจจ ‘ไอศกรีมสีหวานขึ้นไซร์ ล่อกันขนาดนี้มีหรือคนเห็นแก่กินจะไม่ไป

“พีน้าตาล ลีฝากร้านแบ็บนึ่งนะ คราวนี้ไปแบ็บเดียวจริงๆ เดี่ยวรีบกลับมาเลย” เจ้าของร้านหันไปอ้อนผู้ช่วยคนเก่งที่มักเอ็ดเสมอเวลาที่เธอไปชุกอยู่ร้านกาแฟข้างๆ แล้วติดลมบน “นะ แบ็บเดียว เดี่ยว

จึกขนมมาฝาก” ว่าแล้วหญิงสาวก็รีบรุดไปล้างมือและตรงไปยังร้านที่มีไอศกรีมรสหวานรอเธออยู่

ร้านของทั้งคู่ตั้งอยู่ตรงหัวมุม คั่นกลางด้วยซอยขนาดเล็ก ตกแต่งสไตล์เดียวกันจนเหมือนเป็นร้านคู่แฝดที่คลานตามกันมา เริ่มจาก ‘มิตรสินี’ ลูกสาวของเพื่อนแม่ซึ่งลลิลนับถือเสมือนพี่สาวแท้ๆ มาเปิดร้านกาแฟก่อนร่วมปีกว่า หลังลลิลกลับมาจากเรียนต่อและมองหาทำเลเปิดร้านดอกไม้ ประจวบเหมาะที่ร้านขายข้าวสารตรงนี้ประกาศขายพอดี เธอจึงได้พื้นที่นี้มาครอบครอง โดยมีครอบครัวช่วยสนับสนุนเงินทุน

จากวันแรกที่เริ่มธุรกิจนับมาได้เกือบสองปีว่า เธอสามารถคืนทุนให้แม่ไปแล้วกว่าสามในสี่ส่วน และแบ่งเงินสำรองไว้ส่วนหนึ่งเป็นทุนหมุนเวียนภายในร้าน

“ผักกาด...” เพียงผลึกประตูกระจกเข้ามาในร้านกาแฟ สิ่งแรก ที่เห็นคือสิ่งมีชีวิตก้อนหนึ่งกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่ในรถเข็นเด็ก โบกมือป้อมๆ วรริกระรี่เรียกความสนใจ

“อ๊ะ! ล้างมือยัง” มิตรสินีปรามน้องสาวคนสนิททันทีที่เห็นว่าเธอจะทำอะไร

“ล้างแล้วคะ นี่ไง” ลลิลแบมือสองข้างกางให้ดูว่าสะอาดสะอาด ทุกซอกทุกมุม ครั้นผ่าน O.C. จากคุณแม่จอมเอี้ยบที่นานที่จึงจะยอมพาลูกชายวัยขวบกว่ามาเล่นที่ร้าน

“ผักกาด โปะๆ ก่อน” ลลิลยื่นหน้าเข้าใกล้แล้วจิบปากเด็กชายตาแป๋วที่ส่งเสียงจ็อยแจ้วเรียกเธอ แม้จะยังไม่ซัดถ้อยซัดคำนัก ทว่าก็จับใจความได้ว่าเจ้าหนูเรียกหา ‘น้ำสี’ หญิงสาวจึงซ้อนร่างเด็กชายตัวอ้วนที่ตื่นยากๆ อยากรจะออกจากรถเข็นคับแคบขึ้นสู่อ้อมแขนเต็มที “แม่เลี้ยงดีนะเรา หนักเอาๆ เลย ขนุนน้อยของน้ำสี”

“ห้ามปล่อยลงพื้นเด็ดขาดนะสี เดี่ยวจับไม่ทัน” มิตรสินีเตือน

คนอึดุม ด้วยลูกชายสามารถเดินได้คล่องในระดับหนึ่งแล้ว ทั้งยังชนมาก  
อยากรู้อยากเห็นไปเสียหมด

ลิลียู่นำให้คนจอมชนในอ้อมแขน ก่อนจะจับเด็กชายให้นั่ง  
ตักแล้วแกล้งจับมือป้อมโยกย้ายไปมาตามจังหวะเพลงที่เปิดคลอใน  
ร้าน ผักกาดหัวเราะเสียงใสไปกับการหยอกล้อของน้ำสี่คนโปรด “ผัก-  
กาดๆ สาวมา”

มีลูกค้ำหน่อมอ้มลูกสาววัยใกล้เคียงกับเจ้าเด็กในอ้อมแขนเธอ  
เข้ามา รวากับมีส้มผีเสื้อพิเศษ เด็กชายที่หัวเราะว่าเมื่อครู่กลายเป็นอายุ  
ม้วนทันที หันหน้าหนีเมื่อเจอเด็กหญิงวัยเดียวกัน แกล้งซุกหน้าเข้าหา  
คนอึดุม แต่ยังไม่ลืมชายตาหวานยิ้มมองสาว

“ฮือ! ร้ายนะเราเนี่ย” ครั้นเห็นอาการเหนียมอายแบบมีจริตของ  
เด็กชายก็นึกมันเขี้ยว พัดแก้มจ้ำมำซ่ายที่ขวาที ก่อนจะเอ่ยถามมิตร-  
สินีถึงของกินสีหวานในมือ “คราวนี้เป็นอะไรคะ”

หลังให้พนักงานรับลูกค้ำ มิตรสินีก็ผละมาหาคู้่น้ำหลาน พलग  
วางถ้วยไอศกรีมที่บอกล่อคนเห็นแก่กินเมื่อครู่ลงตรงหน้า “สูตรใหม่  
เลยนะ กุหลาบนมเย็น”

มิตรสินีนี้เป็นพวกชอบทดลองทำเมนูใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา และ  
โชคดีว่าน้องสาวตรงหน้าก็ชอบชิมอาหารใหม่ๆ เป็นชีวิตจิตใจ ไม่มี  
อะไรที่ลิลียู่น่ากลัวกิน บ่อยครั้งที่คนมักเข้าใจว่าเธอดูบอบบางเพราะ  
ภาพลักษณ์ภายนอก ทว่าเนื้อแท้แล้วหญิงสาวเป็นพวกใจกล้าซาลุย  
พอตัว

“อร่อยนะคะ รสชาตินุ่มๆ แต่ลิ้นวากลิ่นกุหลาบกับนมเย็นมันดี  
กันเองยังงี้ก็ไม่ต้องอนกลืนเข้าไป ไซ้ใหม่ผักกาด” นักชิมตัวยงหันมา  
ขอความเห็นจากเด็กก่อนที่พยายามจะแย่งช้อนจากเธอไปชิมบ้าง แล้ว  
มีหรือที่น้ำสี่จะขัดศรัทธา

“ห้ามนะสี่ เดี่ยวเป็นหวัด”

ห้ามหันเสียทีไหน น้ำสีคนชี้ตามใจตกทำให้เสียคำใหญ่ป้อนเด็ก  
ชายเต้าหู้ยี่บนटक

“ยายลิลลี่!”

“พี่หมีก็! เนี่ย...เขาเรียกสร้างภูมิด้านทานให้เด็ก กินของเย็น  
บ้างจะได้ไม่ป่วยง่าย นะอะพี่ผักเนอะ”

ปากจิ้มลิ้มทำเสียงจ๊ับๆ ชอบใจที่ได้กินไอติมสีสวย ร่ำร่ำจะให้  
ป้อนอีกคำ

“สามคำพอนะ แม่ให้สามคำนะครบผักกาด” มิตรสินียื่นคำขาด  
ขึ้นวขณะตกลงกับเด็กน้อยตาใส

เด็กชายพยักหน้าคล้ายรับรู้ความหมาย ทวนคำสุดท้ายซ้ำด้วย  
เสียงน่ารัก

“เมื่อเช้าพี่หมีมาก็โหมงคะ ทนเห็นลูกค้าคนหล่อๆ ของลี้ใหม่”

‘ลูกค้าคนหล่อๆ ของลี้’ มิตรสินียื่นความคิด คนไหนนะ “หล่อแค่  
ไหนอะ พี่ไม่ได้มองไปเลย ทำไม มีอะไร เล่ามาเดี๋ยวนี้” คุณแม่ลูกหนึ่ง  
จ้องจับผิดคนถาม

“เฮ้ย! ไม่ใช่แบบนั้น แค่สงสัยเฉยๆ เขามาซื้อดอกไม้สองวันแล้ว  
คะ มาเวลาเดิมเป๊ะ สั่งช้อแบบเดิม เขียนการ์ดคำเดิม แถมลี้ยืมให้ก็  
ไม่มียืมตอบสักนิด หน้าตึงมาก ดูเครียดมาก ไม่รู้แฟนทิ้งหรือยังงั้น”

“แล้วทำไม”

เออ...นั่นสิ ทำไม “ลี้ก็ไม่รู้เหมือนกัน ว่าแต่พี่หมีเคยเจอลูกค้า  
แปลกๆ บ้างไหม”

“พี่เคยเจอแต่พวกกินเสร็จแล้วเดินออกไปเลย แปลกใหม่”

ลิลลี่หัวเราะเสียงใส แบบนั้นเรียกกินแล้วซึ่งใหม่! “โชคคินะเนี่ย  
ที่ลี้ยังไม่เคยเจอแปลกๆ แบบนั้น แล้วก็ไม่อยากเจอด้วย”

“แต่ถ้าพรุ่งนี้เขามาเวลาเดิมอีก แบบนั้นค่อยน่าอะใจหน่อย”  
มิตรสินีว่าขณะใช้กระดาษทิชชูซับปากให้ลูกชาย “ผักกาด! นีทิชชู กิน

ไม่ได้ลูก”

ลิลลี่หัวเราะเล็กน้อยที่พร้อมกินทุกอย่าง ก่อนพยักหน้าเห็นด้วยกับคำพูดของพี “ใช่ไหมคะ คนเราจะทำอะไรแบบเดิมซ้ำๆ ได้ยังไง”

“ก็คนปกติไง แบบเธอนะเขาเรียกไฮเปอร์”

“ไฮเปอร์ตรงไหน ก็แค่ไม่ชอบอะไรซ้ำซากนี่นา”

“ค่า กลับร้านไปได้ละมั้ง นุ่น พีเลี้ยงเธอจ้องมาแล้ว” เจ้าของร้านกาแฟพยักหน้าไปทางร้านดอกไม้ เห็นผู้ช่วยคนเก่งจ้องเขม็งผ่านกระจกใสมายังคนซื้อ

ลิลลี่ตัดเด็กขนุนส่งท้ายชุดใหญ่ ก่อนจะส่งให้คุณแม่ตัวจริง แล้วรีบวิ่งกลับร้านตนไป ไม่วายฉวยบรวานี่ติดมือไปด้วยพร้อมตะโกนลอยลมมา “คิดเงินที่พีอิงนะค่า”

**นิจันดรนอนมองช่อดอกไม้สีขาวที่วางเคียงกันอยู่บนโต๊ะริมหัวเตียง** เขาไม่กล้าแกะออกด้วยไม่รู้ว่าควรดูแลอย่างไรดอกไม้อาจจะสดใหม่อยู่ได้นาน แต่คิดไปคิดมาจะเหี่ยวแห้งลงตามกาลเวลาก็ไม่เป็นไร อย่างไรก็ตามเขาก็มีช่อใหม่มาทดแทนเรื่อยๆ ได้ทุกวัน

ชายหนุ่มไม่ใช่คนคิดมาก ไม่ซับซ้อน และค่อนข้างยอมรับความรู้สึกตัวเองได้ไว มั่นใจว่าตนรู้สึกพิเศษกับเธอคนนั้น แต่เป็นเพียงขั้นแรกเริ่ม

แน่นอนว่าเขาประทับใจภาพลักษณ์สดใสของเธอ ส่วนหนึ่งคงเพราะสัมผัสได้ว่าเธอมีในสิ่งที่เขาไม่มี คนที่ขาดสีสันในการใช้ชีวิต มองทุกอย่างรอบกายจืดชืดเป็นสีเดียว มีน้อยเรื่องนักที่จะทำให้เขาตื่นตื่นถึงขั้นตั้งตารอคอย ไม่ค่อยรู้สึกกับสิ่งใดเป็นพิเศษ ต่างกับหญิงสาวเขาไม่แน่ใจว่าจะไร แต่เธอดูสดใสมีชีวิตชีวา รื่นรมย์กับทุกจังหวะรอบกาย เพียงได้อยู่ใกล้ก็ชวนให้รู้สึกชุ่มชื่นใจแบบที่อธิบายไม่ได้

คล้ายเป็นวิตามินที่เขาไม่เคยได้กินมาก่อน

เป็นไปได้ไหมที่เราจะตกหลุมรักใครสักคนจากการพบกันเพียงไม่กี่ครั้ง

เป็นไปได้รีเปิ้ลว่าเขาอาจตกอยู่ในหลุมนั้นเรียบร้อยแล้ว หลุมที่เธอขุดไว้แบบไม่ตั้งใจ แต่เป็นเขาเองที่พร้อมกระโจนลงไปอย่างสมัครใจ ซ้ำยังเป็นฝ่ายขุดหลุมให้ลึกด้วยตัวเอง ลึกลงจนยากจะปีนกลับขึ้นมา

ปัญหาคือ...แล้วจะทำอย่างไรให้เธอมาตกหลุมเดียวกันได้เล่า

เขาไม่ถนัดรุกด้วยสิ แล้วน่ารักขนาดนี้ไม่รู้เธอมีแฟนรึยัง

ครั้งสุดท้ายที่จีบผู้หญิงก็เพราะมีเพื่อนช่วยส่งเสริม ผลักๆ ดันๆ แซวกันไปแซวกันมาจนเขาได้ดาวคณะมาครอง และคงเป็นเพราะเขาเอาแต่มอง ไม่แตะ ไม่ต้อง ไม่พยายามแสดงความเป็นเจ้าของแบบที่ผู้ชายคนอื่นเขาทำกัน ด้วยนิจันดรคิดว่ามันเป็นการให้เกียรติผู้หญิง เหมือนที่แม่พร้าสอนมาแต่เด็ก

สุภาพบุรุษจำเลยถูกดาวคณะทิ้งไปคว่าหนุ่มติสต์ไร้ใจมือไม้ถึง เขาจึงหันกลับมาซบตำราวิชาการเลียแผลใจ มุ่งหน้ามาทางสายเรียนเต็มที จวบจนได้ดีกรีเหรียญทองมาครอบครอง

แล้วครั้งนี้ก็เป็นเพียงครั้งที่สองของการอยากจะจีบผู้หญิง ยิ่งคิดก็ยิ่งไม่มั่นใจ ไม่รู้ว่าควรเริ่มต้นจากจุดไหน เขาเป็นว่าเนิ่นๆ ไปหมอดอกไม้ก่อนก็แล้วกัน

# 2

## คุณคนนั้น

การทำร้านดอกไม้ไม่ง่าย หากใครนึกว่าได้เริ่มรำเหมือน อยู่ในทุ่งดอกลาเวนเดอร์แล้วละก็ขอให้ลืมไปได้เลย ความท้าทายอันดับแรกๆ คือการทำงานกับดอกไม้ที่มีอายุขัยเพียงช่วงเวลาสั้นๆ ฉะนั้นการบริหารจัดการถือเป็นสิ่งจำเป็นยิ่ง ด้วยระยะเวลาเพียงน้อยนิดที่มันจะเบ่งบานสวยงาม ทำให้ลิลลี่ต้องหาวิธีที่จะรักษาช่วงเวลาเหล่านี้ให้ยาวนานเท่าที่จะเป็นได้

แรกเริ่มของ Lilly Lyn ขายรับและรายจ่ายแทบจะใกล้เคียงกัน เธอจึงไม่ยอมจ้างผู้ช่วย กระทั่งลดราคาและดลธี บุพการีทนเห็นลูกสาวหัวต่อทำงานงกๆ ไม่นาน ทั้งที่เจ้าตัวอยู่ในฐานะที่ไม่จำเป็นต้องห่มเทขนาดนี้ก็มิกินมิใช้ไปตลอดชีวิต ทว่าพวกเขาารู้จักลูกสาวของตนดี ลิลลี่ค่อนข้างเอาแต่ใจ หลงใหลการใช้ชีวิตติดดิน ไม่คิดมาก และอยากพิสูจน์ให้เห็นว่าเธอไม่ใช่พวกเหยาะเหยะดังเช่นภาพลักษณ์คุณหนูที่คนอื่นมักมองมา

ผู้เป็นแม่จึงสรรหากุ๊กจ้างฝีมือดีที่ไว้ใจได้และพามาเซอร์ไพรส์ถึงร้าน ด้วยความอหิวาศัยดีจากการพูดคุยกันเพียงไม่กี่นาที เธอจึงไม่อาจปฏิเสธความหวังดีของแม่ได้ และไม่อาจหักหาญน้ำใจของ ‘น้ำตาล’ หญิงผู้มีดวงตาเป็นมิตรและท่าทางดูใจดีคนนั้นได้ แค่นี้ก็รู้จัก

กันผิวเผินก็รู้สึกถูกชะตา นับแต่นั้นมาเธอก็มีผู้ช่วยเป็นทั้งมือขวา และมือซ้ายมาโดยตลอด ทึกทักเอาเองว่าเหมือนมีพี่สาวคนรู้จัก

หลังจบมหาวิทยาลัยในไทย เธอมีโอกาสดำเนินไปเทศกาลคริสต์มาสที่ ฟลาวเออร์สกูลในลอนดอน อันเป็นเมืองที่ขึ้นชื่อเรื่องธุรกิจฟลอริสทรี ระหว่างนั้นก็ไปขอฝึกงานที่ร้านดอกไม้เล็กๆ แห่งหนึ่ง ซึ่งโชคดีที่สเกลดร้านเล็กมากจนเธอได้มีโอกาสทำแทบทุกหน้าที่ภายในร้าน เรียนรู้ประสบการณ์นอกเหนือจากในห้องเรียน จดจำและทำความเข้าใจเรื่องธุรกิจร้านดอกไม้ ใช้ชีวิตอย่างคนธรรมดา ละความหรูหราเช่นที่คุณหนูจากตระกูลร่ำรวยคนหนึ่งจะมีได้

ลิลิไม่ได้ปฏิเสธความสุขสบาย เธอรู้ว่าเวลาไหนควรวางตัวอย่างไร หญิงสาวสามารถเข้าสังคมไฮโซได้โดยไม่เคอะเขิน ทำนองเดียวกันก็สามารถใช้ชีวิตติดดินได้อย่างราบรื่นกลมกลืน

วันนี้แทนที่จะให้คนขับรถส่งที่หน้าประตูร้าน คุณหนูของบ้าน ‘นิลวรินกุล’ กลับสั่งให้วนไปจอดที่ตลาดดอกไม้ซึ่งห่างออกไปไม่ไกล เธอใช้เวลาราวครึ่งชั่วโมงในการเดินดูดอกไม้ พุดคุยทักทายกับแม่ค้าที่จำหน่ายค่าตากันได้ จวบจนได้ดอกไม้ต้นสีฟ้ามาช่อใหญ่และรวงข้าวบาร์เลย์อบแห้งอีกกำมือหนึ่ง เจ้าตัวจึงเพิ่งระลึกได้ว่าใกล้เวลาเปิดร้านแล้ว เลี้ยวหนึ่งในความคิดแวบไปถึงคุณลูกค้ำคนนั้น ไม่รู้วันนี้เขาจะมาอีกรึเปล่า...

หญิงสาวรีบยกเท้าเลาะไปตามทางลัดด้านหลังตลาด ซึ่งเชื่อมกับซอยเล็กๆ ที่คั่นกลางระหว่างร้านของเธอกับมิตรสหายนี้ ใช้เวลาเพียงห้านาทีเธอก็มองเห็นผนังสีน้ำเงินอินดิโกที่ขอบนักษอบหนาอยู่ตรงหัวมุมปากซอย ทุกฝีก้าวหญิงสาวแอบลุ้นเล็กๆ ว่าจะเจอผู้ชายสวมสูทสุภาพยืนรออยู่หน้าร้านไหม

กระทั่งพ่นลมตึก...

เธอก็เห็นเขาในสายตา ยืนถือแก้วกาแฟกระดาษพิมพ์ผนังข้าง



กระจกดีสเพลย์ของร้าน ก่อนจะหันมาสบตากันเล็กน้อย เธอยิ้ม...

ยิ้มให้แก่ความดีใจที่ฉายชัดในแววตาเขา ทว่าชายหนุ่มกลับพยายามเก็บซ่อนมันไว้ คงจะโล่งใจที่ไม่ได้มาเสียเที่ยวลละมั้ง

“รอนานไหมคะ พอดีไปซื้อดอกไม้มาเลยจ้า ขอโทษด้วยนะคะ”  
ลลิลิให้เหตุผลกลางขยับยกดอกไม้ในอ้อมแขนให้เขามองเพื่อเป็นการยืนยันคำพูด

“ไม่เป็นไรครับ” นิจรันดร์ตอบกลับและเดินตรงมายังเธอ ครั้นเห็นหญิงสาวใช้มือข้างหนึ่งหยิบช่อดอกไม้ ส่วนอีกมือล้วงหากุญแจในกระเป๋าสะพายข้างด้วยท่าทางเก๋ๆ กังๆ ชายหนุ่มจึงขึ้นอาสาจะช่วยแบ่งเบาเจ้าช่อดอกไม้ เขาไม่พูด เพียงยื่นมือออกไปให้เธอรับรู้น้ำใจ

หญิงสาวที่กำลังงุ่นวายกับการควานหาพวงกุญแจที่ส่งเสียงกริ่งกริ่งแว่วๆ แต่กลับไปหลบอยู่ซอกไหนในกระเป่าก็ไม่อาจทราบได้ เธอหันมองตามมือใหญ่ที่ยื่นมาของชายหนุ่ม ครั้นเห็นท่าทางเขาและแก้วกาแฟในมือก็นึกเกรงใจ

“ไหวแน่นอนคะ” ลลิลิยิ้มขณะเอียงหน้านิดๆ ขึ้นตามองเขาราวไม่แน่ใจ เขาถือกาแฟสองแก้วและสวมสูทเรียบกริบอย่างนักธุรกิจหนุ่มมาดหุร เธอกลัวจะเปื้อนและทำเสียผ้าเขายับ

แต่คนอยากช่วยพยักหน้าจริงจัง หญิงสาวจึงยิ้มกว้างและยอมส่งให้ “จ้ะรับกวนด้วยนะคะ ระวังคะ เดี่ยวมันจะเลอะเสื้อคุณ”

นิจรันดร์ไม่รู้ว่่าที่ทำอยู่นี้เพราะความหวังดีเช่นสุภาพบุรุษคนหนึ่ง หรือลึกลับ แล้วเขาหวังอยากใกล้ชิดเธอกันแน่ จังหวะส่งช่อดอกไม้ในอ้อมกอดเธอมาสู่เขาจึงเฝ้าให้อารมณ์ชายหนุ่มรุ่มร้อนขึ้นเล็กน้อย เป็นภาวะชวนหิว ลมพัดพลิวจนปลายผมเธอปลิวไสวมาทางเขา กลิ่นจางๆ ฟุ้งละมุนกรุ่นแดดใส ชายหนุ่มลอบสอดสายตาใจเข้าซ้าๆ ก่อนกลืนจะพรวดเลือนไป

ด้วยเจ้าของก้มลงไปสนใจบางสิ่งบางอย่างที่พื้นแล้ว เป็นแมว

สี่เทาอ่อนไม่มีลายนั่งขวางอยู่ตรงประตูหน้าร้าน คาดว่าคงเป็นเจ้าของที่เธอคุ้นเคยดี

“ว่าไง วันนี้กินข้าวยัง หิวละซี” หญิงสาวคุยกับแมวเสียงใส พลังลูบมือเรียวยาวไปบนเส้นขนสี่เทาอ่อนและนูนของมัน

นิจรันดร์... อัจฉาแมว

“หลบก่อนนะพี่เทา เดี่ยวเอาให้กิน ลูกค้ารออยู่เห็นไหม”

ราวรู้ความ เจ้าแมวส่งเสียงร้องตอบรับหนึ่งจังหวะ แต่กลับตั้งตึงไม่ยอมลุกไปไหน ลลิลจึงขี้ก่ลุ่มขนหนานุ่มนั้นอย่างมันเขี้ยว ก่อนเงยหน้าขึ้นมากะว่าจะขออนุญาตเขา แต่พอเห็นภาพในสายตาก็ยิ้มออกมาจนตาแทบปิด

เป็นภาพของนักธุรกิจในชุดสูทอย่างดี มีกาแฟสองแก้วในมือ และถือดอกไม้ช่อใหญ่ห่อหนังสือพิมพ์เต็มวงแขน ดูเป็นภาพย้อนแย้งอยู่ไม่หยอก

นิจรันดร์กระตุกคิ้วขึ้นเพียงนิด เธอ... ยิ้มอะไร ยิ้มเต็มใบหน้า ขณะที่แมวหน้าตาตุตันไม่สบอารมณ์จ้องเขม็งมาที่เขา ส่งผลให้ใบหน้าหล่อเหลาเริ่มร้อนผ่าว เขา... โดนเธอแกล้งอะไรีเปล่า

“ขอเวลาแป๊บหนึ่งนะคะคุณ” ครั้นเจ้าแมวไม่ยอมขยับเขยื้อน หญิงสาวจึงล้วงหยิบเอาขนมรสโปรดปรานของมันจากในกระเป๋าออกมา ก่อนจะย้ายตำแหน่งไปนั่งยองๆ ที่มุมเยื้องประตู ยกขนมส่ายไปมาและฉีกล่อเจ้าเหมียวจอมตะกละให้ตามไป

ชายหนุ่มมองสิ่งที่เธอทำด้วยสายตาเอ็นดู มุมปากแต่ยิ้มนิดๆ โดยไม่รู้ตัว ทว่าต้องหุบยิ้มฉับในทันใด เมื่อสายตาหันไปมองบางสิ่งเข้า เขากลืนน้ำลายเหนียวหนืดเป็นอันดับแรก ก่อนจะหันมองซ้ายทีขวาทีว่ามีใครสัญจรไปมาขณะนี้บ้าง ครั้นเห็นรถราจำนวนหนึ่งสวนไปมาบนท้องถนน นิจรันดร์จึงตัดสินใจก้าวไปหยุดยืนอยู่ด้านหลังหญิงสาว ทั้งระยะห่างไม่เกินช่วงแขน

เขาหลุบตาลงต่ำแวบหนึ่งก่อนจะรีบเสหนืออย่างรวดเร็ว ครั้นได้  
สบกับนัยน์ตาดูสีฟ้าใสของเจ้าแมวสีทิมชั่วขณะก็พลอยให้รู้สึกติดขัด  
คล้ายมันรู้ทัน คล้ายเขาโดนจับได้ว่าแอบคิดไม่ดี นิจรันดร์รีบเลื่อน  
สายตารึ้นสูงกว่านั้น มองกวาดไปที่ผนังร้านอย่างไม่มีเป็นธรรมชาติ

แม้ใจอยากเพ่งมองสิ่งนั้นตามสัญชาตญาณความเป็นชาย ทว่า  
เขาก็พยายามระงับและควบคุมอารมณ์ไว้

ชายเสื้อด้านหลังเธอเล็กขึ้นยามนั่งลง แม้เจ้าตัวจะสวมกางเกง  
ยีนเวยสูง แต่เสื้อครอปสีเทาตัวเล็กก็เล็กขึ้นสูงกว่าขอบกางเกง เผยผิว  
ขาวช่วงบนเวย ความหวงแหนอันไร้ที่มาปรากฏชัดในความรู้สึกเขา  
ผลักดันให้ต้องทำสิ่งที่ทำอยู่ในตอนนี้

นิจรันดร์ยืนบังอยู่อย่างนั้นโดยไม่กล้ามองลงต่ำ เห็นเพียงรางๆ  
ว่าเธอขาวเตอะตาแค่นั้น

ไม่! ห้ามมอง! ใบหน้าของชายผู้พยายามยับยั้งใจเพื่อรื้อน ใบ  
หูแดงเรื่อชนิดๆ มือที่ถือแก้วกาแฟสั้นเล็กน้อย ขณะเจ้าตัวพยายามส่าย  
ตามองไปทั่ว ยกเว้นที่ที่อยากมอง!

ลลิลเกาคางพีเทาส่งท้ายอย่างมันเขี้ยวคำที่ไม่ยอมเชื่อฟังกัน  
ครั้นหันมาทางที่ชายหนุ่มเคยยืนอยู่ก็พบเพียงความว่างเปล่า แลเห็น  
ทางตาว่าเขามายืนข้างหลังกัน หญิงสาวจึงลุกขึ้นยืนเต็มความสูง  
พร้อมหันกลับมาทางชายหนุ่ม

นิจรันดร์รีบถอยเท้าอย่างรู้จังหวะ เพื่อรักษาระยะห่างไม่ให้ใกล้  
เกินพอดี

“ขอโทษนะคะ หน้าใหม่ ตัวนี้มันตื้อนิดนึง” ลลิลหมายถึงจอม  
ตะกळेสี่ขาที่นั่งเคียงขนมหมอบหมับอยู่เบื้องล่าง

เธอพูดแบบไม่จริงจังกนัก และผล็ยืมกว้างให้กัน ยืมอีกแล้ว วันนี้  
เขาได้รอยยิ้มจากเธอไปเท่าไรแล้ว คินนี้จะนอนหลับใหม่!

นิจรันดร์ตาพว้าไปชั่วขณะ ส่วนคนยิ้มหวานหันกลับไปจัดการ

เปิดประตูร้านต่อ ไม่ได้รู้เลยว่ารอยยิ้มที่โผล่ไปเมื่อครู่หนึ่งทำให้ใจคนมองสั้นไหวแค่นั้น มือใหญ่กระชับช่อดอกไม้ในอ้อมแขนให้แน่นเข้าประหนึ่งว่ามันเป็นตัวแทนของหญิงสาวตรงหน้า ลอบสังเกตุแววคอดวับแววมที่โผล่พ้นชายเสื้อครอบเสมอขอบยื่นยามเจ้าของขยับเขยื้อนกาย

อีตใจต่อมาเธอก็เปิดประตูออกกว้างพลางหันมามหาหมายจะรับช่อดอกไม้จากมือเขา ทว่านิจันตร์ไม่ยินยอม จึงดูเหมือนว่าเธอและเธอกอดดอกไม้อีกเดียวกันไว้กลายเป็นๆ แม้ไม่ได้ชิดใกล้ถึงขนาดถูกเนื้อต้องตัวกัน แต่นั่นก็มากพอจะทำให้ชายหนุ่มแทบลืมหายใจ ใบหน้าเธออยู่ใกล้เขามากกว่าครั้งไหนๆ ที่ผ่านมา อ่า...ชนตาเธอน่ารักจัง

“ไม่...ไม่เป็นไรครับ” เสียงที่ตอบกลับไปที่สั้นไหว ทั้งเบาหวิวเขากลายเป็นคนอ้ออึ้งไปเสียแล้ว

“จันท์ขอบคุณนะคะ วางไว้บนโต๊ะตรงนั้นได้เลยคะ ร้อนนิดนึงนะคะ” เธอเอ่ยอย่างเกรงใจและหันไปชี้บอกทิศทาง พลังเดินไปเปิดเครื่องปรับอากาศและจัดการบางอย่างอีกเล็กน้อยให้เข้าที่

นิจันตร์วางช่อดอกไม้ลงบนโต๊ะตัวใหญ่ด้วยท่าทางไม่ถนัดถนี่ เนื่องจากสองมือถือแก้วกาแฟไว้ ลิลลี่รีบปรีเข้ามาช่วยประคองช่อดอกโบตันและรวางข้าวสีน้ำตาลวางลงบนโต๊ะอย่างนุ่มนวล

“ขอบคุณนะคะ” หญิงสาวกล่าวเสียงสดใสเจือยิ้มกระจ่าง พลังมองเสื้อเขาเพื่อสำรวจร่องรอยว่ายังเรียบร้อยดีอยู่ไหม ครั้นไม่เห็นรอยเปื้อนและรอยยับก็โล่งใจ แล้วจึงซอมนัยน์ตากลมไสมองลูกค้าหนุ่ม “วันนี้รับเหมือนเดิมใช่ไหมคะ” เธอว่ายิ้มๆ คล้ายจะแซวในที่

“ครับ”

“แซมดอกโบตันเข้าช่อไปด้วยไหมคะ นี่นะอีกหนึ่งราชีนดอกไม้อะคะ ส่งให้ผู้หญิงคนไหนรับรองไม่มีพลาด” เธอชี้ชวนเสียงหวานอย่างมีชีวิตชีวา ทำหน้าทำตาราวกับกำลังบอกความลับมหัศจรรย์

‘...ถ้าส่งให้คุณจะพลาดไหมครับ’

เขายิ้มในตาและบอกเธอว่า “ครับ” เช่นเดิม หลังดั่งเลขหัวคู่วัยด้วยไม่รู้จะยืนอยู่ตรงไหนดี เกรงจะเกะกะเวลาเธอทำงาน นิจรันดร์จึงล่าถอยไปนั่งยังมุมประจำอย่างรู้หน้าที่

“รอแป๊บหนึ่งนะคะ วันนี้ไม่นานค่ะ เดี่ยวเรารีบจัดให้เลย”

‘นานๆ ก็ได้ครับคุณ ผมไม่รีบ’

นิจรันดร์คลั่งปลายนิ้วดูแก้วกาแฟร้อนที่เริ่มอุ่น กลั้นยิ้มแสวงตนเองเสียบๆ ที่เป็นเอามากอย่างที่ไม่เคยเป็น

อาศัยจังหวะที่เธอท่อมเทศมารีบงาน ไม่ทันรู้ตัวว่ามีใครแอบมองอยู่ เพลินจนไม่อยากจะสายตา

เธอใช้เวลาเร็วกว่าปกติเช่นที่เอ่ยก่อนหน้า แม้เขาจะเสียดายนิดหน่อยก็ตามที ทว่านิจรันดร์ก็ลุกขึ้นไปรับช่อดอกไม้และจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์เหมือนเคยไม่มีติดขัด กระทั่งจังหวะจะกลับออกไป มือที่ถือแก้วกาแฟไว้ก็เริ่มสั่นไหวนิดๆ ละล้าละลังอยู่กลางสถานการณ์ก้ำกึ่ง ชายหนุ่มสุดหายใจเข้าลึกเพื่อเรียกความมั่นใจ แผนอกไหวขึ้นตามจังหวะหายใจ แล้วคนที่เตรียมใจมาอย่างดีก็ยื่นแก้วกาแฟไปตรงหน้าก่อนจะเอ่ยเสียดแว่วพรวด

“กาแฟไหมครับ...”

เธอจ้องเขาด่าใสอย่างมีคำถาม “คะ?” ลลิลก้มมองแก้วกาแฟที่เขาส่งให้ พลังเหลือบไปมองอีกแก้วในมือชายหนุ่ม ก่อนจะเลื่อนสายตาขึ้นสบเขาอีกครั้ง

“เอ่อ...คือ...” เขาเฝ้าปากอย่างไม่มั่นใจ ก่อนจะเอ่ยออกไปด้วยเสียงทุ้มต่ำ “พอดีมันชื่อหนึ่งแถมหนึ่งนะครับ” ตอบไปแล้วก็อยากตอบปากตัวเองแรงๆ ระบบประมวลผลรวนไปหมด แบบนี้เธอก็ไม่รู้จะคิดว่าตั้งใจชื่อมาให้กัน

“ขอบคุณนะคะ” เธอยื่นมือรับและโอบประคองด้วยสองมือ

อย่างมีมารยาท ยืมให้ แม้จะแปลกใจเล็กน้อย ไม่บ่อยนักที่ลูกค้าจะมีของมาฝากหากไม่คุ้นหน้าคุ้นตากันจริงๆ แต่หญิงสาวก็ไม่ได้คิดอะไรมาก รับไว้เพื่อไม่ให้เสียหน้าใจ

“ลา...” เขาลากเสียงยาวแล้วหยุดไป

เธอจึงเงยหน้าขึ้นสบตา

“...ลาก่อนครับ” นิจันดรระงับอาการตื่นเต้นไม่ได้ จะบอกวาลาแต่ใจ แต่พอได้สบ নয়น์ตาสดใสของเธอเขาก็เผลอพุดไปอีกทาง อดสำหรับวางแผนมาชวนเธอคุยอย่างดี แต่เจอที่ไรใจก็สิ้น

“คะ ขอขอบคุณนะคะ จะดีมีให้ร่อยเลย” ลลิลส่งยิ้มประจำตัว และชูแก้วกาแฟในมือขึ้นเล็กน้อย เขย่าเบาๆ ประกอบคำพูด

ชายหนุ่มเกาทัณฑ์ทอยแก้วเงิน หน้าร้อนจนต้องซ่อนความรู้สึกไว้ ภายใต้อาบน้ำหนึ่งเรียบ เกร็งปากไว้ไม่ให้เผลอยิ้มตามเธอ ก่อนจะรับหันหลังแล้วเดินออกจากร้านไป ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเขายิ้มกว้างแค่ไหน เมื่อพ้นสายตาเธอ

ครั้นพ้นขอบประตูเขาก็หยุดนั่งมองดูช่อดอกไม้ในมือ ยืมค้างอย่างคนบ้า ก่อนบางอย่างที่ทางตาจะดึงความสนใจให้ต้องหุบยิ้มลง ดวงตาสีฟ้าใสบั้งตั้งจ้องเขม็งตรงขึ้นมาที่เขา নয়น์ตาต่างสีสบกันราวกำลังฟาดฟัน นิจันดรยักยิ้มมุมปากให้ ซ้ายยังยกไหล่และยกคิ้วให้เป็นเชิงท้าทาย

ลลิลมองส่งลูกค้าหนุ่ม คล้ายเขาหยุดคุยกับแมวของเธอ หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่นขณะยิ้มช้าอย่างงุนงง ก่อนจะก้มลงมองแก้วกาแฟ กระดาษสีขาวยื่นมือ เปิดฝาพลาสติกออก กลิ่นกาแฟหอมกรุ่นจางๆ ครั้นเห็นว่าเป็นกาแฟสีน้ำตาลอ่อนก็ชวนให้นึกถึงคนให้...

ผู้ชายเข้มขริมนแต่ให้ความรู้สึกนุ่มนวล

ลูกค้าเธอก็แปลกดี หนึ่งเรียบ ยืมให้ก็ไม่ยิ้มตอบ ชวนคุยก็ไม่ค่อยคุย แต่ใจดีชื้อกาแฟมาฝากเฉยเลย

ลิลลครุ่นคิดขณะยกแก้วกาแฟขึ้นจิบ กลิ่นหอมฉุย รสหวานอ่อนๆ ฟองนมนุ่มละมุนยามกลืนพันลำคอ ชมเพื่อนติดปลายลิ้นเล็กน้อย ก็อร่อยใช้ได้แม้จะเย็นชืดแล้วก็ตาม

**สองสัปดาห์ผ่านไปอย่างไร้ความหมาย ชายหนุ่มเองก็**บอกไม่ได้ว่าทำไมจึงไม่กล้ารักเธอไปมากกว่านี้ เขาเนียนมาซื้อดอกไม้ในทุกเช้า ฝ้าแอบมองเธอเงิบๆ จากมุมเดิม เพิ่มเติมคือหายตื่นตื่นแล้วเวลาเจอ เริ่มชินและเหมือนจะเสพติดกลิ่นดอกไม้ไปโดยปริยาย

ยอมตื่นเช้าและขับรถอ้อมเมืองเพื่อมาเจอเธอเพียงไม่กี่นาที แม้แต่วันที่ร้านปิด เขาก็ยังมายืนเฝ้ารอเธอที่หน้าประตูร้านอยู่นานสองนาน ครั้นนานเกินไปจึงค่อยหันไปเห็นว่าร้านปิดทุกวันอาทิตย์ ไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาอธิบายความเชื่อของตน มีนำคนที่สัจจรไปมาจึงมองเขาแปลกๆ

เข้านี้ก็เช่นกัน นิจันตร์ขับรถมาจอดที่ริมถนนฝั่งตรงข้าม รอเวลาร้านเปิดอย่างใจเย็น ครั้นเห็นสายไม่ได้รับจากเอือกานต์จึงโทร. กลับฆ่าเวลา

โทร. มาเข้าแบบนี้แสดงว่ามีเรื่องให้ช่วยแน่นอน เพราะเอือกานต์ที่เขารู้จักมักไม่ตื่นก่อนเคารพธงชาติหากไม่จำเป็น

“ห้านาที รีบพูด” อาจารย์หนุ่มกรอกเสียงลงไปเมื่ออีกฝ่ายรับสาย ตั้งแต่นั้นเพราะรู้นิสัยยียวนกวนประสาทของเพื่อนชายดี

“นี่! เดียวนี้มีโควตาเธอจะที่รัก”

“จ๊นแค่นั้นะ”

“เฮ้ย! อะไรวะ ใจเย็นครีบกคุณ กูแคมีเรื่องจะขอให้ช่วย”

“เรื่อง?”

“เรื่องพีช...”

เสียงที่เอ่ยนั้นเจี๊ยมเจี๊ยมจนนิจันตร์หลุดคำในลำคอ ตั้งใจฟัง

เรื่องที่เพื่อนขออย่างละเอียด ก่อนตัดสินใจให้ความช่วยเหลือแบบ  
ฉุกฉินไป เร่งวางสายเมื่อใกล้เวลาที่ร้านจะเปิดแล้ว

ยังได้ฟังน้ำเสียงลนๆ ของเพื่อน เอื้ออานต์ก็ยิ่งสงสัย ทำไมเขา  
จะไม่ว่าพ่อดอกเตอร์อยู่ที่ไหน ก็มันเพิ่งคายความลับออกมาเมื่อ  
สัปดาห์ที่แล้วว่ากำลังทำอะไรอยู่

“เดี๋ยวก่อน อย่าเพิ่งวาง ตอบกูมาก่อน นี่จีบแม่ดอกกลีลดีติดยั้ง  
เหมาะดอกไม้เขาหมดทุ่งแล้วมั่งมึงเนี่ย”

“ยังไม่ได้จีบ”

“เฮอะ! รอกูหรืออะไรครับคุณมึง กูบอกให้จีบเลยๆ ทั้งไว้แบบนี้  
เขาชินจนเบื่อหน้าแล้วมั่ง”

คนโดนต้อนสะกิดปลายจมูกแก้เขิน “เออน่า...กูพัฒนาแล้ว”

“อ้อ กูจะคอยดู”

นิจรรันตร์ยอมรับกับตนเองเป็นครั้งที่ร้อยว่าประทับใจรอยยิ้ม  
สดใสของเธอ ชอบที่เธอยิ้ม...และเธอก็มักจะยิ้มอย่างที่เขาสอบ มอง  
ได้ไม่มีเบื่อ ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่อยากเดินหน้าความสัมพันธ์ ด้วย  
อยากใช้เวลามองเธอนานๆ ให้มันใจ นานที่ปีหนถึงจะมีคนที่ตรงใจ  
หลงมาให้มอง นิจรรันตร์จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเคยใจเต้นแรงกับรอยยิ้ม  
เรียบง่ายของผู้หญิงครั้งสุดท้ายตอนไหน

ชายหนุ่มประเมินสถานการณ์แล้วว่าตนคงไม่สามารถประคอง  
บทสนทนาให้ยืดยาวไปกว่าที่ผ่านมาได้ เขาเป็นคนพูดไม่เก่ง ข้อนี้  
ยอมรับแต่โดยดี ฉะนั้นถ้าจะให้ชวนเธอคุยแล้วละก็คิดว่าคงไม่น่ารอด  
ยิ่งคุยไปเธอยิ้มไปด้วยแล้ว เขาจะเอาสมองส่วนไหนไปคิดหาคำพูดมา  
ต่อบทสนทนากับเธอกัน ใจสั้นแทบบ้า!

รู้ตัวเองดีว่าเป็นพวกรุกไม่เก่ง จึงหวังจะใช้ความสม่ำเสมอ  
ตีเนียนเธอไปเรื่อยๆ ได้แอบมองในระยะนี้ก็ดีมากแล้ว พอใจกับการ  
ค่อยเป็นค่อยไป ไม่รีบร้อน



หลังวางสายจากเพื่อน ชายหนุ่มก็ก้าวลงจากรถตามปกติ ทว่า  
ในจังหวะรถข้ามถนน ฝ่าเท้าที่เคยแน่วแน่กลับต้องชะงักงัน

ภาพที่เห็นตรงหน้านั้นทำฝันเขาสลายวับไปกับไอน้ำเดือดร้อน นิจ-  
รันดร์มองเธอที่ยืนอยู่อีกฟากถนนด้วยใจหล่นวูบ อธิบายความรู้สึก  
ออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ รู้เพียงใจที่ควรสั่นไหวยามเจอเธอมันกลับ  
กระตุกด้วยจังหวะหน่วงลึก ะหว่างยืนล้งเลวๆควรก้าวต่อไป...หรือ  
ถอยกลับไปในที่ของตัวเองดี เสียงสัญญาณข้ามถนนก็ดังระรัวขึ้น  
เร่งเร้าให้เขาต้องตัดสินใจในวินาทีนั้น

นิจรันดร์ทอดสายตามืดหวังไปยังหญิงสาวที่ยืนอยู่หน้าร้าน ช่าง  
เธอมีชายหนุ่มท่าทางดีอุ่มเด็กน้อยคนหนึ่งไว้ในอ้อมแขน อาจจะเป็น  
แฟน เป็นคนรัก หรือ...เป็นสามีของเธอ และเด็กน้อยน่ารักคนนั้นก็อาจ  
จะเป็นลูกชายของทั้งคู่ จู่ๆ โลกยามเช้าของเขาก็หม่นลง พลิกกลับ  
ตาลปัตรอย่างที่ไม่อาจตั้งรับทัน หัวใจห่อแพบลงเหลือเพียงนิด ยิ่งได้  
เห็นยามเธอหยอกล้อเด็กน้อยราวสนิสนม กลมกลืนจนดูไม่ต่างจาก  
ภาพพ่อแม่ลูก เขาก็ยังทำอะไรไม่ถูก ไปไม่เป็น

กระทั่งเธอหันมาเห็นเขาเข้าและส่งยิ้มสดใสมาให้ จึงได้รู้ว่าถอย  
ไม่ได้แล้ว แต่ละก้าวที่ย่ำข้ามถนนไปอีกฝั่งล้นเต็มไปด้วยบรรยากาศ  
ชนิดชื่น ลมหายใจติดขัด รู้ว่าต้องตัดใจด้วยไม่ว่าใครจะแย่งของของใคร  
แม้ในเวลาที่เขาตกหลุมรักเธอไปแล้วทั้งที่ยังไม่ได้เดินหน้าจับด้วยซ้ำ  
ไป นึกโทษตนเองในใจที่พริ้วไโร้นึกหนา ทว่าคิดดูอีกที ต่อให้เขาออกตัว  
เร็วกว่านี้ก็คงไม่ทัน ก็ในเมื่อเด็กคนนั้นจำมาขนาดนี้ ไม่รู้ว่าเขาเจอเธอ  
ซ้ำไปที่กี่ปีกัน นิจรันดร์ได้แต่โทษความตลกร้ายของโลกอย่างเงี้ยบๆ

ครั้นก้าวมาถึงฝั่งร้านดอกไม้ ชายหนุ่มแทบกระอักเลือดยามเธอ  
หันมาสบตาทักทายกัน ก่อนจะหันไปหอมแก้มเด็กน้อยคนนั้นอย่าง  
แสนรักแสนใคร่ ใจเขาแทบบ้ายามสบตาใสแป๋วของเด็กสมบุญรณคน  
นั้น ครั้นทนมองไม่ไหวจึงหลบตาลงต่ำ แล้วแมวสีเทาตัวเมื่อวานก็

ปรากฏแก่สายตา มันจึงมาด้วยดวงตาพร่าประกาย...คล้ายกำลัง  
เยาะเย้ยเขาอยู่ ทำไมเขาจะไม่รู้!

นิจันดรก็ลั่นก่อนผิดหวังลึกลับ สะอึกในใจแค่นั้นก็ต้องฝืนปั้น  
หน้าหนึ่งไม่ให้เธอรู้ มองดูเธอจู่กับสามีและลูกชายด้วยสายตาร้อนผ่าว  
อิจฉา...เกิดมาทั้งชีวิตเขาไม่เคยนึกอิจฉาใคร ผู้ชายคนนี้เป็นคนแรก  
และแมวหน้าขี้นี้ก็เป็นตัวแรก คนที่อิจฉาสูดลมหายใจลึกเพื่อระงับ  
อารมณ์พลุ่งพล่าน

ทันใดนั้นเสียงเรียกจากหญิงสาวก็ดึงเขากลับมาสู่ความเป็นจริง  
เธอเอ่ยชวนเขาเข้าร้าน ส่วนผู้ชายที่เขานึกอิจฉาในใจก็อุ้มเด็กอ้วน  
หน้าตาน่ารักน่าชังไปยังร้านกาแฟที่อยู่เคียงกัน

นิจันดรมองตามด้วยความรู้สึกยอกในอก ผลักกระจกก้าวตาม  
เธอเข้าไป มองยิ้มสดใสของหญิงสาวด้วยใจห่อเหี่ยว เธอทักทายเขา  
เช่นทุกวัน ถามเขาอย่างที่เคย และเขาก็ตอบกลับด้วยชุดคำพูดไม่  
กี่คำเช่นเดิม เพิ่มเติมคือดวงตาเศร้าที่ซ่อนไม่มิด

ลลิมมองชายตรงหน้าด้วยแววตาสำรวจตรวจตรา เธอจับความ  
รู้สึกได้ว่าเขาดูแปลกไป อารมณ์หม่น ใบหน้าฉายแววผิดหวังบางอย่าง  
กระจ่างชัดว่าสิ่งที่เธอแอบสันนิษฐานในใจอาจเป็นจริง ระวังจัด  
ดอกไม้เธอลอบสังเกตชายหนุ่มผ่านกระจกสะท้อนเช่นเดิม ปกติเขามัก  
คอยมองดอกไม้ที่เธอจัดอย่างใส่ใจเสมอ ทว่าวันนี้ลูกค้าคนดีของเธอ  
กลับนั่งก้มหน้าก้มตา กุมมือบนตักราวกำลังคิดหนัก ไหล่ตกเหมือน  
คนหมดหวัง

ทันใดนั้นเสียงกระดิ่งที่เขว่นไว้กับประตูก็ดังขึ้นดึงความสนใจ  
ของคนทั้งคู่ นิจันดรเพียงหันมองแวบหนึ่งแล้วเบนสายตากลับคืน  
ส่วนลลิมมองคนมาใหม่อย่างแปลกใจ ด้วยปกติที่น้ำตาลของเธอมัก  
มาถึงในเวลาแปดโมงกว่า เนื่องจากผู้ช่วยสาวคนนี้พักอยู่ไกลจากร้าน  
พอสมควร ด้วยสภาพการจราจรแสนติดขัดลลิมจึงขยับเวลาเข้ามา

ให้ไม่ลำบากนัก

“ทำไมวันนี้มาเร็วจังคะ ฝนจะไม่ตกใช่ไหม ลีไม่ได้พกร่มมาด้วย”

ผู้ช่วยสาวยิ้มรับคำทักทายที่ดูจะคล้ายคำเขavnั้น “เวอร์แล้วน้องลี พอดีวันนี้แฟนพี่มาส่งนะ เร็วมากจนไม่อยากจะเชื่อ ไม่รู้มันซีก็เกี่ยวเกี่ยวกับพี่หรือยังไง รีบเหยียบมาซะมิดเลย ทำเวลาสุดๆ”

พลอริสต์สาวยิ้มขำขณะรวบกำนดอกไม้อื่นๆเพื่อพันเชือกมัดให้เรียบร้อย “ดีเลยคะ วันนี้פקกาดมา ลีจะได้มีคนเฝ้าร้านให้”

“คุณน้องคะ เล่นแต่ลูกคนอื่นแบบนี้ แล้วเมื่อไหร่จะมีของตัวเองบ้างล่ะคะ”

มือเรียวกที่กำลังจัดกลีบดอกไม้อื่นๆให้เข้าทรงสวยชะงักงัน ก่อนจะหันมามองคนถาม แล้วตอบที่เล่นทีจริงเป็นเชิงหยอกขำขัน “แหม...พี่คะ ถ้าพ่อของลูกห่างายขนาดนั้น หนูจะอยู่มาถึงปานนี้ทำไม”

สิ้นประโยคนั้นของหญิงสาว ใครบางคนก็หุ้ผึ้งทันที

‘พ่อของลูกอยู่ตรงนี่ที่นี้ สนใจไหมครับ’

นิจันตร์ไม่อาจจะจับความดีใจที่ก้องอยู่ภายในได้ คล้ายหัวใจฟูขึ้นจนล้นออก ชายหนุ่มยึดตัวขึ้นพลางขยับกระดึบกระสายอย่างไม่เป็นธรรมชาติ เม้มปากเข้าระงับอาการ คล้ายโดนถีบตักสวรรค์แล้วพบว่ามี่ปีกงอกออกมาอย่างมีความหวัง ตั้งใจไว้แน่วแน่ว่าต่อจากนี้จะเดินหน้าเต็มกำลัง ด้วยไม่อาจรั้งรอให้มีใครมาขโมยตำแหน่ง ‘พ่อของลูก’ เธอไปได้ เขาจงแล้ว!

คนที่อยากเป็นพ่อของลูกใจจะขาดแต่ยังไม่ได้จับแม่แอบหันหน้าเข้าผนังแล้วยิ้มกว้างอยู่คนเดียว รongเท้าหนึ่งเข้มขลับสายรับจังหวะสั้นระริกของเจ้าของอย่างที่ไม่ใช่นิสัยปกติ

นิจันตร์กำลังลน!

“หาไม่ยากหรอกคะถ้าจะหา” น้ำตาลว่าพลางเปิดสมุดจดเพื่อ

เช็กรายการดอกไม้เข้าร้านอันเป็นหน้าที่ประจำของเธอ

ลิลลี่หัวเราะเสียงใสขณะเงยหน้ามองคู่สนทนาที่ยืนเช็กสต็อกดอกไม้อยู่หลังเคาน์เตอร์ แล้วเปลอเลื่อนสายตาผ่านลูกค้านุ่มที่มีมุมประจำของเขา สังเกตเห็นท่าทางไม่เมื่งก็ยิ่งทำให้สงสัย วันนี้เขาดูแปลกไปจริงๆ ด้วย

“น้องลิลลี่ ไลเซนท์สสิ่ม่วงหมด เตียวพีไปดูของป่านี้เจ้าหน้าตลาดปากน้ำน่ะ สายพานนี้ไม่รู้จะเหลือสวยๆ ถึงเราไหม ไม่ได้สั่งให้ตัดไว้ให้ด้วย”

“ชื่อขนมเบื้องโกโก้ มาด้วยนะคะ”

“อย่างเดียว?” ผู้ช่วยคนเก่งหรือตามองคนเห็นแก่กินอย่างรู้ทันก่อนจะฉวยกระเป๋าสตางค์และโทรศัพท์มือถือเตรียมผลึกประตูกระจก

เจ้าของร้านยิ้มเขินเมื่อโดนดัก “เอาน้ำเต้าหู้ปาฟองโก้ด้วยคะ แล้วก็...ขนมชิ้นเจ้านั้นด้วย เออ...หมูบั้งตรงหัวมุมด้วยนะคะ ขอห้าไม้นะ ขอข้าวเหนียวร้อนๆ นะคะ” คนหิวจัดว่าขณะยกมือทางออกบอกร้าน ยิ้มกว้างพลางส่งสายตาออกด้อ้นคนซื้อ

“สาบานว่านั่นเรียกกิน” คนรับอาสาแซวผ่านสายตา ก่อนจะรีบก้าวออกจากร้านไป ทั้งนักจัดดอกไม้กับลูกค้านุ่มไว้เพียงลำพัง

ลิลลี่หันกลับมาจัดการห่อกระดาษห่อขนม โดยไม่รู้เลยว่าใครบางคนแอบยิ้มเฝ้านดูกับเมนูอาหารของเธอ ตัวก็เท่านี้จะกินหมดเหรอนั้น นิจรันตร์แอบจดจำรายการอาหารไว้ในใจ กะว่าวันใดวันหนึ่งจะหาซื้อเจ้าอร่อยมาฝากเธอให้จงได้ มุมปากหยักยิ้มขึ้นเป็นรอยยิ้มชนิดๆ ขณะมองเจ้าของร่างบาง

แล้วเสียงจิ้งหะงะนั้นลิลลี่ก็หันมาทางเขาพอดีบพอดี คนยิ้มกว้างจึงหุบลงเกือบไม่ทัน กลายเป็นยิ้มจืดเจื่อนอย่างไม่อาจฝืนมุมปากหญิงสาวยิ้มให้เขาเช่นทุกครั้ง เพียงได้สบแววตาสดใสของเธอใจก็เต้นถี่หนักขึ้น ยิ่งรู้ว่าตนจะเดินหน้ากระชับความสัมพันธ์ก็ยิ่งคึกจัด มือไม้

สิ้นไปหมด

พลอริสต์สาวใช้เวลาในการจัดดอกไม้มานานกว่าปกติ เนื่องจากวันนี้เธอตั้งใจให้สวยแปลกตากว่าวันไหนๆ นึกเห็นใจชายหนุ่มที่สู้อุตสาหะตื่นแต่เช้ามาซื้อดอกไม้ทุกวัน เข้าใจดีว่าคงไม่ใช่เรื่องง่าย มือเรียวชูก้านดอกไม้ขึ้นสำรวจตรวจตรา จับนิดจับหน่อยให้เข้าที่อย่างพิถีพิถัน ครั้นเห็นว่าสวยสมใจจึงเอ่ยเรียกชายหนุ่ม

ทว่าเจ้าตัวไม่ได้ยินราวกำลังตกอยู่ในภวังค์ความคิด เธอจึงเพิ่มระดับเสียงให้ดังขึ้นจนเขาสะดุ้งและหันมามองหน้าตาตื่น พลอยทำเธอตื่นตระหนกไปด้วย เขาไหวไหวเหมย!

ลอบมองก็เห็นเขาแอบผ่านลมหายใจคล้ายกำลังรวบรวมสติ ทำราวกับว่าเตรียมใจเพื่ออะไรบางอย่าง เมื่อทนเก็บความสงสัยไว้ไม่ไหว หญิงสาวจึงตัดสินใจเอ่ยถามออกไปตรงๆ

“คุณคะ”

“ครับ” นิจันดรตื่นไหวเมื่อสายตาและใบหน้าเธอดูจริงจังอย่างที่ไม่เคยเป็น

“เอ่อ...ขอถามอะไรหน่อยได้ไหมคะ” ลลิลลดเสียงจนดูเหมือนจะกระซิบ

“ครับ?” หัวใจเขาเต้นกระหน่ำอย่างไม่อาจห้าม หรือว่า...เธอจะรู้ หรือเขาจะออกอาการช็อคเกินไป

แม้รู้ว่าเป็นการไม่เหมาะสมที่จะเอ่ยถามลูกค้าเช่นนี้ ทว่าลลิลก็ไม้อาจทนค้างคาใจ นัยน์ตาวานมองสบเขาด้วยแวล้งเล ชายหนุ่มดูเป็นคนแสดงออกไม่เก่ง เธอเองก็ไม่แน่ใจว่าปัญหาของเขาคืออะไร แต่ไม่ว่าอย่างไรการที่ใครสักคนรักษาความสม่ำเสมอได้ขนาดนี้ มันก็น่าประทับใจดีไม่ใช่หรือ

เธอเคยคลุกกับลูกค้าทั้งชายและหญิงมากี่มาก ได้ฟังเรื่องราวทั้งน่ารักทั้งน่าเศร้ามาไม่รู้เท่าไร แต่ชายหนุ่มกลับเป็นหนึ่งในคนที่สร้าง

ความประหลาดใจให้มากที่สุด

หากมองเพียงภายนอกผิวเผิน เขาก็ดูดี มีภาพลักษณ์เรียบหรู  
สุภาพ แม้ออกจะราบเรียบไปสักหน่อยก็ตามที แต่ที่เขามาทุกวันแบบนี้  
มันทำให้เธออดชื่นชมไม่ได้ในความเสมอต้นเสมอปลาย อย่างน้อย  
เขาคงเป็นผู้ชายที่วางใจได้ในระดับหนึ่ง แต่นอกเหนือจากนี้เธอก็  
ไม่รู้เหมือนกันจึงยังตัดสินใจอะไรไม่ได้

เอาน่า ยังไงเขาก็ถูกคำ เธอน่าจะให้คำปรึกษาอะไรได้บ้าง ครั้น  
เงยบ่าขึ้นอยู่พักหนึ่ง คนช่างสงสัยจึงตัดสินใจโผล่ออกไปในที่สุด

“ยังง้อเธอไม่ได้อีกหรอกคะ”

# 3

1/10

**หลังความเจ็บช้ำที่สนทนาไปพักใหญ่ ลลิลเริ่มหวนใจ**  
เมื่อเขายังไม่ตอบคำถามละลาบละลั้งของเธอ ขณะเดียวกันนิจรันดร์ก็อึ้งงันกับหญิงสาวปริศนาที่เธอเอ่ยถึง นิ่งคิดไปครู่หนึ่งจึงเข้าใจความนัยจากคนที่ยื่นทำหน้าตาเห็นอกเห็นใจตรงหน้า จ้องมาทางเขาด้วยแววตาสำนึกผิดเจือความห่วงใย

“เธอใจแข็งมากเลยเธอคะ” ลลิลเอ่ยเสียงค่อยด้วยถ้อยทีระแวดระวัง สบตาเขาราวให้กำลังใจ เธอยังไม่เขียนการ์ดลงไปให้เขา เช่นทุกวัน ด้วยอยากถามไถ่เรื่องราวให้เข้าใจ บางครั้งเธออาจช่วยคิดข้อความใหม่ๆ ให้เขาได้

“ผม...ยังไม่มีแฟนครับ” เขาตอบกลับเสียงเรียบ รอยยิ้มมุมปากเริ่มปรากฏบนใบหน้า

“คะ?” คราวนี้คนถามหน้าตาตื่น

ไม่มีแฟน!!! แล้วเขาซื้อดอกไม้ไปให้ใครกันทุกวัน

“ไม่มีแฟนเธอคะ แล้วดอกไม้...” นัยน์ตาคู่กลมจืดจ๋องชายหนุ่มอย่างมีคำถาม แล้วจึงไล่สายตาลงมาที่ช่อดอกไม้้งดงามซึ่งบานสะพรั่งคั่นกลางระหว่างทั้งคู่

ดูเหมือนเธอจะไมู้ตัวจริงๆ เสียด้วย เขาวางสายตาไว้ที่ใบหน้า

เสียงอ้าย กลั่นยิ้มเอ็นดูกับความไม่รู้ของเจ้าตัว ตกลงว่าระหว่างเขา กับเธอ ใครเชื่อกว่ากันกันแน่

เมื่อเขาไม่ยอมอธิบายอะไรเพิ่มเติม เจ้าของร้านดอกไม้ก็เข้าใจ ได้โดยวิสัยว่าเขาคงไม่อยากแพร่งพรายเรื่องส่วนตัว ปกติแล้วหากมี ลูกค้ามาสั่งดอกไม้ เธอมักชวนคุยเพื่อจะได้ทราบความต้องการบางอย่างของลูกค้าผ่านบทสนทนา เช่น อยากได้ดอกอะไร ชอบสีไหน ชื้อไปให้ใคร เนื่องในโอกาสพิเศษใด ซึ่งเหล่านี้ล้วนเป็นสาระสำคัญ สำหรับนักจัดดอกไม้ เพื่อที่จะได้จัดช่อดอกไม้ให้มีความหมายและสื่อ ได้ตรงใจลูกค้าที่สุด

แต่ผู้ชายคนนี้ ท่าทางเขาดูไม่ค่อยอยากจะคุยกับเธอสักเท่าไร ดูประหยัดถ้อยคำ ถามตอบแต่ครั้งก็สั้นกระชับเสียจนเธอไปไม่เป็น ยิ้มให้ก็ไม่ค่อยยิ้มตอบ สงวนท่าที และมีใบหน้าเรียบขรัม นึกๆ แล้วก็ อยากจะดั่งแก้มเขาให้ฉีกยิ้มกว้างดูสักที อยากรู้กันว่าโลกนี้มีมันมีอะไร ให้เครื่องเครื่องดันทักหนา

เธอละความคิดในหัวแล้วซ่อนสายตาขึ้นสบเขา พลันนั้นยิ้ม กว้างอย่างที่เธอไม่เคยเห็นก็ถูกส่งมาอย่างจัง

เขายิ้ม! ยิ้มแรกของการเจอกัน...ยิ้มเป็นด้วยเธอคะ

ริ้วคิ้วสีน้ำตาลอ่อนขมวดมุ่นเมื่อเจอรอยยิ้มเจิดจ้าจากชายหนุ่ม ยิ้มเต็มใบหน้า และตาขี้มู่นั้นก็เปลี่ยนแปลงบางสิ่งบางอย่างที่เธอ แอบตัดสินเขาไปแล้วก่อนหน้านี้ให้คลายลง แค่นี้เพียงเขายิ้ม ความ เครื่องขรัมก็ถูกกลบมิดซิดไม่เหลือเค้าเดิม กลับกลายเป็นชายหนุ่มที่ดู อ่อนโยนและ...น่ารักดี

‘ยิ้มแล้วดูเด็กกลงตั้งเยอะ ยิ้มบ่อยๆ สีคะคุณลูกค้า’

ลิลลี่ผู้มีรอยยิ้มเป็นนิสัยจึงไม่คิดฝืนตนเอง ส่งยิ้มตาหยีตอบเขา ก่อนคนทั้งคู่จะหัวเราะในลำคอพร้อมกันเบาๆ บรรยากาศชวนกระอัก- กระอ่วนก่อนหน้าจึงหายไปหลังสิ้นเสียงหัวเราะคลอเคล้าระหว่างกัน



“เอ่อ...ก็หน้าตาคุณดูเหมือนคนนอกหักนี่คะ แถมมาซื้อดอกไม้ทุกวันอีก ซื่อไปให้ใครหระคะ” เธออดถามไม่ได้ เสียงใสเบาลงในท้ายประโยค

คนโดนเหมารวมว่าอกหักยักคิ้วข้างหนึ่งอย่างประหลาดใจ ส่งสายตาขบขันแกมเอ็นดูมาให้คนที่โมเมขณะยื่นค่าดอกไม้ให้

“ก็...เค้าในลิปของผู้ชายที่มาซื้อดอกไม้มักจะเป็นพวกมีคนรักแล้วทั้งนั้นนี่คะ ทั้งเริ่มจีบ รักกันแล้ว หรือจะช่วงยื้อ เรานะฟังมาเยอะคะ พวกเรื่องกุกกิกๆ ในแบบผู้ชายนะคะ ส่วนใหญ่ก็มักจะมาพร้อมปัญหาและความหวังทั้งนั้น” พอบรรยากาศผ่อนคลายลง เธอก็ให้เหตุผลยกใหญ่โดยใช้ประสบการณ์ของนักจัดดอกไม้ที่เคยเจอมา “...ก็นึกว่าคุณจะเป็นแบบนี้แหละอีกนี่คะ”

“ผมเป็นหนึ่งในลิปที่เหลือครับ”

“คะ?” คิดตามไม่ทัน

“หมายถึงไม่มีคนรักนะครับ”

“อ้อ...คะ” เธอปรายยิ้มเจือคำตอบ พร้อมพยักหน้าเข้าใจความหมาย

“แต่ก็...มีคนที่แอบรักอยู่นะครับ ไม่รู้ว่าเธอ...ใจแข็งรีเปล่า” เขากล่าวพร้อมเกาคิ้วแก้มเขิน นัยน์ตาพราวระยับขณะจับจ้องไปที่หญิงสาว “ยังไม่ได้เริ่มจีบเธอเลยครับ”

ลิลลเริ่มกระสับกระส่าย ะไรบางอย่างที่เคยมองข้ามไปไหลวนเข้ามาในความคิด เธอทำเพียงกะพริบตาปริบๆ มองเขา

“ว่าจะลองดู” มุมปากหยักยกขึ้นเพียงนิด แล้วดิงการ์ดใบเล็กจากมือบางไป ตั้งใจเขียนอะไรบางอย่างด้วยลายมือบรรจง

ไม่ได้รู้เลยว่าทำให้ใครบางคนที่อ้าปากค้างกลางบทสนทนา ก้ากึ่งใจสั้นแค่นั้น มีอบอบบางสั้นไหว ริมฝีปากสีชมพูเข้มเข้า

นิจันตร์ตัวต้วอักษรสุดท้ายพร้อมรอยยิ้ม ออกข้างซ้ายเต็น

กระหน่ำ วินาทีต่อมาชายหนุ่มก็เงยหน้าสบตาเธอ มองไปหน้าที่ฉายแววไม่เข้าใจระคนหวั่นไหว แก้มแดงใส่น้ำเอ็นดู

“ผมจีบคุณนะครับ” ชายหนุ่มทอดเสียงทุ้มทุ้ม ไม่ใช่ประโยคคำถาม ไม่ใช่ประโยคขอร้อง แต่เป็นประโยคบอกเล่าที่กล่าวให้เธอรู้ไว้ และไม่มีใครจะได้ยินประโยคปฏิเสธจากเธอ

ก่อนใช้จังหวะนั้นเลื่อนช่อดอกไม้แนบการ์ดใบเล็กไปให้คนตรงหน้า กัดปากกลืนยิ้มเมื่อเห็นหญิงสาวมือสั่น

ปลายนิ้วสะกิดกันโดยไม่ตั้งใจ...

ก่อให้เกิดภาวะหวิวไหว จนลิลิตต้องห่อไหล่เล็กน้อย รู้สึกสั่นสะท้านด้วยไม่ได้เตรียมใจมา ไม่คาดคิดว่าคนที่เห็นหน้าค่าตากันมากกว่าสองสัปดาห์จะพลิกบทบาทไปเช่นนี้

บางที...เธอก็อยากขอเวลานอกตั้งตัวสักนิด คิดทบทวนอีกสักหน่อย ไม่ได้มีคนเข้ามาจีบบ่อยๆ นีนา

สายตาต่างระดับสบกันในชั่วนาที ไม่มีใครหลบใคร แล้วทันใดนั้นเสียงกริ่งกริ่งก็ดังแว่วมาไกลๆ ในนาทีที่บรรยากาศลึกลับซึ่งกำลังดำเนินไปอย่างช้าๆ พาให้คนทั้งคู่ที่หล่นลงไปใต้วงศ์ต้องหันไปมองทางประตู ครั้นเห็นเป็นเจ้าแมวสีเทาตัวอวบอ้วนกำลังยกเท้าตะปบกระຈกเบาๆ จึงหันมามองหน้ากัน พลันหัวเราะออกมาโดยไม่ได้นัดหมาย

กระนั้นก็ยังเจือแววเอียงอาย ลิลิตยกมือขึ้นทัดผมอย่างไม่เป็นธรรมชาติ ก็มหน้าซ่อนยิ้มเขินอายแล้วเอ่ยบอกเข้าไปเสียงเบา “ขอบคุณนะคะ”

ขอบคุณไว้ก่อนแม่สอนไว้ แล้วทำไมต้องอายขนาดนี้ด้วยก็ไม่รู้ ดูสิ มือก็สั่น ใจก็สั่น ลี้นก็เหมือนจะพันกัน สมองก็ซอร์ตไป ไม่รู้ว่าควรพูดอะไรต่อดี มาขอจีบแบบนี้ก็ได้เหวอ เธอเพิ่งรู้!

หลังทิ้งระเบิดลูกใหญ่ไว้ให้ ชายหนุ่มก็ยืนมองผลงานเป็นอาการ

ไปไม่เป็นของเธอ วันนี้พอแค่นี้ก่อนดีกว่า เกรงว่าหัวใจจะวายไปเสียก่อน รุกแต่พอดี แค่นี้คงเพียงพอแล้วสำหรับการเริ่มต้นจีบ กะว่าจะค่อยเป็นค่อยไป เขาไม่รีบ เน้นยั่งยืน

“วันนี้ไปก่อนนะครับ แล้วเจอกันพรุ่งนี้” พอเห็นเธออายุกว่าความกล้าที่มีในตัวก็เพิ่มขึ้นโดยอัตโนมัติ

ขณะวาดฝีเท้าไปที่ประตูก็มองดูเจ้าแมวด้วยแววตาเหนือกว่า จังหวะที่กำลังจะผลัดประตูออกไป ยังมีวายุหันมาโปรยยิ้มทิ้งท้ายใส่กัน

ทำเอาคนมองนั้นหลบสายตาเกือบไม่ทัน มาขยับแจกความสดใสอะไรวันนี้ คนหน้านี้ๆ นี่พอได้ยิ้มทีละ หือ...ฟินลิม

หลังบานประตูกวัดแกว่งจนเกือบปิดสนิทเข้าที่ ลิลลี่ผ่นลมหายใจออกมาหนักๆ ยกมือกุมหน้าอกไว้ประดับประดาใจที่เต้นทะยานไปเกินอัตราปกติ ส่งสายตามองตามหลังชายหนุ่มที่เดินล้วงกระเป๋าช้ามถนบนไป ทำไมจู่ๆ เขาก็ดูดีขึ้นมาซะงั้น ทำไมที่ผ่านมาเธोजึงหาความน่ามองนี้ไม่เจอ

ไม่ใช่ว่าเธอเคลิ้มแค่เพราะเขาบอกจะจีบหรือกนะลิลลี่

สะบัดหัวไล่ความคิดชวนหัวนั้นไวนั้นออกไปแล้วจึงก้มลงมองการ์ดใบเล็กที่แนบช่อดอกไม้ไว้ สุดหายใจเข้าลึกก่อนเปิดอ่าน

ลายมือเขาเป็นระเบียบ ตวัดปลายเช่นลายมือผู้ใหญ่มาดขริ่มเส้นโค้งมนให้ความรู้สึกอ่อนโยนนุ่มนวล เธอไล่สายตามองซ้ำไปซ้ำมาเช่นนั้น ยิ้มกับการ์ดใบเล็กเหมือนคนบ้า ซ้ำยังแอบกรีดเบาๆ กับตัวเอง

ให้คุณ  
ที่แท้...คุณของเขา คือ ‘เธอ’ หรือหรือ

**ขนมเบื้อง น้ำเต้าหู้ ปาท่องโก๋ ขนมชั้น และหมูปังห้าไม้**  
ไร้ความหมายไปในทันที หญิงสาวนั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่กับช่อดอกไม้ที่

วางประดับอยู่ใกล้โต๊ะทำงาน นึกย้อนกลับไปในวันวานที่ผ่านมาแล้ว ก็พบว่าตนนั้นพลาดอะไรไปตั้งมากมาย นี่เธอกลายเป็นสาววัยใสแสน ซื่อไปได้อย่างไรเนี่ย

คิดแล้วก็อยากจะเขกกะโหลกตนเอง ใช่ว่าไม่เคยมีแฟน ใช่ว่าไม่เคยโดนจีบ แต่คนก่อนหน้าไม่เห็นมีใครมาในรูปแบบนี้เลยนี่นา ส่วนใหญ่ไม่รู้จักก็เป็นพวกมันอกมันใจในเสน่ห์จนน่าหมั่นไส้ ใครเขาจะใช้วิธีตีบลานแบบคุณคนนี้นี่กัน

มันก็ชวนให้ประทับใจไม่น้อยกับความพยายามประหลาดๆ ของชายหนุ่ม ครั้งหนึ่งเธอยังเคยนึกอิจฉาผู้หญิงของเขาในใจด้วยซ้ำไป ทว่าใครจะนึกแล้วว่า ‘ให้คุณ’ ของเขาจะหมายถึง ‘ให้เธอ’

เออสิ ยิ่งคิดก็ยิ่งจี้จี้ในใจ กรอเทพความทรงจำกลับไปก็เขินเองซะงั้น

“ยิ้มอะไรคะน้องลิ” น้ำตาลมองเจ้านายสาวที่เอาแต่นั่งยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เธอยิ้มเก่งอยู่แล้ว แต่วันนี้รอยยิ้มดูแปลกไปจากทุกวัน ทำราวกับคนมีความรักอะไรอย่างนั้น “แล้วไม่กินเหรอกะเนี่ย”

ปกติเจ้าตัวกินเก่งจะตายไป แค่ของกินตกลมาถึงมือ รับรองว่าเธอไม่ถือมันไว้เฉยๆ แน่ แต่ครั้งนี้กลับไม่ยอมแตะต้อง เอาแต่นั่งมองดอกไม้ซอสวยแปลกตาที่ตนจัด สะบัดหน้ายิ้มเอียงอ้ายไปมา น่าสงสัยเอามากๆ

“อ้อ! จะเอาไปไหนคะ” ลลิลรีบค้ำเมื่อน้ำตาลประคองซอดอกไม้ของเธอไปถือไว้

“เอาไปเข้าตู้แช่ใจคะ”

“ไม่นะคะ ซอนี้มีคนซื้อแล้ว” คนที่จัดมันมากับมือเริ่มหน้าแดง ครั้นเห็นสายตาวอกู้ออกถามของพี่สาวคนสนิทเธอก็ต้องตอบในที่สุด “คุณเขาซื้อให้ลิ”

“คุณ...ไหนคะ”

“ก็ลูกค้าคนเมื่อเช้าไงคะ พี่รู้ไหมคุณเขามาทุกวันเลย” ลลิลเป็นพวกไม่กั๊ก อะไรที่เล่าได้เธอก็เล่าไม่มีติดออด

“หือ...ซื้อให้? คนที่ใส่สูทนะหรือคะ หล่อไหม แล้วเขาจีบเราหรือ” ด้วยเมื่อเช้าน้ำตาลไม้ได้สังเกตเห็นมากนัก เพียงมองผ่านๆ เห็นว่ามีลูกค้าท่านหนึ่งนั่งอยู่ตรงมุมรับแขก

ลลิลพยักหน้าให้แก่ทุกคำถาม เธอเป็นพวกไม่ค่อยเก็บความลับอะไรสักเท่าไร อย่างน้อยคำที่ว่า ‘ความลับไม่มีในโลก’ นั้นก็ใช้ได้จริงกับโลกของเธอ

“จริงไหม แล้วจีบยังไง เล่าๆ”

เรื่องราวที่ลูกค้าถ่ายทอดออกมาจากปากลลิลทำให้น้ำตาลถึงกับต้องยกมือปิดปาก ไม่อยากจะทำเชื่อ

“แล้วเขามากี่โมงคะ พรุ่งนี้พี่มาแอบดูแต่เช้าดีกว่า”

“ห้ามนะคะ ห้ามมาเด็ดขาด คุณเขารู้อายมากกก...เดี๋ยวถ้าได้เป็นแฟนเมื่อไหร่จะพามาไหว้พี่เป็นคนแรกเลย” เธอว่าเสียงใส เปรียบเปรยประหนึ่งจะพาเขามาไหว้ญาติผู้ใหญ่

‘ได้เป็นแฟน’ คุณน้องคะ...ได้ดอกไม้จากเขาช่อเดียวเป็นเอา มากนะคะเนี่ย

“นี่ชอบเขาไปรึยังคะ”

“คิดว่ายัง แต่...ก็น่าจะ...”

เพียงได้ฟังน้ำเสียงและเห็นใบหน้าเขินอาย น้ำตาลก็หรีตอาแซว “อ่า...ชัดเจน! พี่กักตักก็ไม่จำเป็นละเนอะ”

“บ้า...เขาเพิ่งจีบเอง หนูเป็นผู้หญิงนะคะ จะให้ออกตัวแรงกว่านี้ได้ยังไง”

“ไม่ทันละคะ พี่ว่าหนูไปไกลละลูก เล่นตัวหน่อยไหม”

“ต้องเล่นด้วยหรือคะ” ลลิลแก้มิ่งทำท่าตกใจคล้ายไม่รู้มาก่อน หลังจากนั้นคนใกล้ๆ จะมีความรักก็โดนน้ำตาลซักฟอกเสีย

ชุดใหญ่ ถ้ามได้ที่มาที่ไปของชายหนุ่มปริศนาที่มาซื้อดอกไม้ได้ทุกวัน เพราะหวังฟันแม่ค้า แล้วแม่ค้านี้ก็กระไร...ดีใจจนไม่เก็บอาการ

**เช้าวันถัดมาเวลาเดิมเหมือนทุกวัน นิจรันตร์จอดรถอยู่ฝั่งตรงข้ามร้าน คล้ายการขั้บรถอ้อมเมืองจะเป็นอะไรที่เคยชินไปเสียแล้ว** กาแฟสองแก้ววางอยู่ตรงคอนโซลหน้ารถ นัยน์ตาสีนิลหลุบมองเวลาพบว่ายังเหลืออีกสิบนาทีที่กว่าเธอจะมา

ชายหนุ่มจึงใช้เวลานี้สำรวจตรวจตราเสื้อผ้าหน้าผมของตนเอง นิจรันตร์ไม่ใช้หนุ่มเจ้าสำอาง ทว่าก็ไม่ใช้หนุ่มมาดเซอร์ที่ปล่อยเลยล่อทุกสิ่งอย่าง เขาจัดอยู่ในประเภทกลางๆ สนใจเพียงให้สุขภาพและดูเรียบร้อยตามกาลเทศะ จะมีก็วันนี้ละที่ดูจะมากกว่าวันไหนๆ พิถีพิถันในการเลือกสีเชิ้ตและไท ช้ำยังแอบฉีดน้ำหอมที่พี่สาวซื้อมาจากฝรั่งเศส นานที่ปิ่นจิ้งจะหยิบมาฉีดพรมสักครั้ง เป็นเอามากเหมือนกันนะเขาเนี่ย

ครั้นถึงเวลาชายหนุ่มก็ก้าวลงจากรถคันสีดำขับพร้อมกาแฟสองแก้วที่ตั้งใจซื้อมาจากเธอ ใช้เวลาเพียงหนึ่งนาทีก็มาถึงหน้าประตูร้าน โลงใจเล็กน้อยเมื่อเธอยังไม่มา อย่างน้อยเขาก็มีเวลาทำใจสักพัก

สิบห้านาทีผ่านไปอย่างไร้ความหมาย ชายหนุ่มเริ่มใจเสีย คิดไปต่างๆ นานาว่าเธออาจตั้งใจสื่อความนัยบางอย่าง ไม่สิ เมื่อวานเขามั่นใจว่าเธอมีที่ท่าเอียงอาย ดูคล้ายจะเขินด้วยซ้ำ เขาไม่ได้คิดไปเองแน่นอน

หรือเธอจะเป็นอะไรี่เปล่า ปกติหญิงสาวไม่เคยผัดเวลา คิดได้ดังนั้นจึงตั้งใจจะกดโทรศัพท์หาตามหมายเลขที่ขึ้นไว้ตรงป้ายร้าน ทว่ายังไม่ทันจะโทร ออก เสียงหวานใสก็ดังขึ้นที่ด้านหลังไม่ไกลกัน

“รอนานไหมคะ”

นิจรันตร์หันมองตามเสียงนั้น พลันได้พบกับเธอที่ดูต่างไปจาก

วันก่อนๆ

ลิลลี่มึนงงอายกับอะไรที่กำลังเป็นอยู่ในตอนนี้ เมื่อเช้าเธอ อุตส่าห์ตื่นตั้งแต่ฟ้าสาง ลุกขึ้นมาแต่งตัวอย่างตื่นเต็น หากเป็นวัน ทำงานปกติหญิงสาวมักเลือกสวมกางเกงยีนเพื่อความคล่องตัว ทว่า วันนี้กลับนึกครึ้มอกครึ้มใจหยิบกระโปรงพลีตสีโทปครึ่งแข้งมาสวมใส่ แมตซ์กับเชิ้ตแขนกุดสีลิปบัวอ่อน ผูกผ้าพันคอม่วงเป็นกิมมิกเล็กๆ ทับด้วยแจ็กเก็ตยีนสีซีดตัดให้ลุคไม่เฟมินีนจำจนเกินไป เลือกสวม รองเท้าสานสันเตี้ยคู่ใจที่เธอรักนักรักหนา

แต่ว่าวันนี้มันคงไม่รักเธอแล้ว ระหว่างวิ่งสี่คูณร้อยจากซอยถัด ไปเพื่อมาให้ทันเปิดร้าน รองเท้าสานของเธอก็สิ้นใจลงกลางทาง สาย พาดฉีกขาดจนใส่ต่อไปไม่ได้ หญิงสาวจึงตัดใจถอดรองเท้าข้างหนึ่งแล้ว ออกวิ่ง โชคดีที่บาทวิถีแถวนี้ไม่สกปรกนัก ฝ่าเท้าเธอจึงปลอดภัยไร้ เศษขยะแหลมคมตำ เอ่อ...แต่ก็คงดำมากอยู่ดี

เวลานี้เธอจึงยืนกระต่ายขาเดียว มือหนึ่งถือรองเท้าสภาพยับ-เยิน อีกมือจับกระเป๋าคู่ที่หล่นร่วงจากไหล่ขึ้นไปคล้องให้เข้าที่ หอบ หายใจถี่กระชั้น ผมผ่ายุ่นนิดๆ กรอบหน้าพราวขึ้นด้วยหยาดเหงื่อ แก้มแดงเรื่อเปล่งปลั่งอย่างคนที่เพิ่งออกกำลังกายมา เรียกได้ว่า...เย็น มากกก ไม่ต่างจากรองเท้าข้างนั้นเลยสักนิด!

ในขณะที่ชายหนุ่มนั้นเรียบหรรดูดีเช่นทุกวัน

นิจรันดร์ยิ้มเอ็นดู เลิกคิ้วนิดๆ ขณะมองสภาพไม่คันทาของเธอ ก็มลงมองเรียวยาวเท้าเปล่าเปลือยด้วยสายตาเป็นห่วง ผิวเธอดูบอบบาง ออกอย่างนั้น ไม่รู้ว่าควรซ้ำหรือควรสงสารก่อนดี

ลิลลี่มึนงงเข้า ยิ้มแหย้ให้เขาด้วยความเอียงอาย อุตส่าห์จะ สวยหน่อยก็ไม่ได้ วันนี้อะไรดลใจให้เธอเลือกขับรถมาเองก็ไม่รู้ ทำไม ถนนแถวนี้ถึงต้องเข้าใจจากด้วย

ปกติแล้วมนุษย์ที่ไม่เคยจดจำเส้นทางได้อย่างเธอมักไม่ขับรถ

มาเอง เหตุผลแรกคือแถวนี้ไม่ค่อยมีที่จอดประจำ เหตุผลที่สองคือ  
หลง! ด้วยถนนหนทางในย่านนี้มักมีวันเวลาเดินรถแตกต่างกัน บ้าง  
เดินรถทางเดียว บ้างเป็นทางเฉพาะสำหรับรถประจำทาง บ้างก็วิ่งได้  
แค่บางช่วงเวลา ซึ่งหากไม่รีบมากเธอก็พอคลำๆ ทางมาได้ แต่ไม่ใช่  
วันนี้! ครั้นรู้ว่าสายมาก หากวนอีกรอบก็จะอ้อมและอาจคลาดกับเขา  
หญิงสาวจึงตัดสินใจจอดรถแอบไว้ในที่ให้จอดและใช้วิธีเบสิก

วิ่งหน้าตั้งอย่างไม่คิดชีวิต!

“ไปทำอะไรมาครับ” เขาถามออกมาในที่สุด เกือบหลุดเข้าออก  
มาแล้วตอนที่เธอกระโดดขาเดียวมาจนถึงประตูร้าน

“กลัวมาไม่ทันคุณนี่คะ...ก็เลยวิ่งมา” เธออุบอิบตอบเจ้อเสีง  
หัวเราะ ขำลูกบ้าของตนเอง บางทีถ้าคลาดกับเขาไปคงจะดีกว่าต้อง  
มาเจอในสภาพเหมือนไปพีดกับหมามาแบบนี้

คำตอบซื่อๆ กับท่าทางใสๆ ของเธอทำเขากลับยิ้มจนปวดแก้ม  
ขณะยื่นรอเจ้าตัวเปิดประตู สายตาก็หลุบมองฝ่าเท้าเปื้อนฝุ่นที่เธอยก  
มันงอมมาด้านหลังจนโผล่พ้นชายกระโปรง เอ็นดูอย่างไม่รู้จะหาอะไร  
มาเปรียบ

“คราวหลังไม่ต้องวิ่งแล้วนะครับ ผมรอได้”

นิจันตร์คงไม่รู้ว่าจะประโยคนั้นทำใจคนฟังสั้นไหวแค่ไหน ลลิลไช  
ประตูด้วยท่าทางงกๆ เงินๆ แคะยื่นทรงกายในท่ากระต่ายขาเดียวก็ยาก  
พออยู่แล้ว นี่เขายังมาทำให้ห้วนไหวเพิ่มขึ้นอีก แก่ล้งลัมใส่เสียเลย  
ดีไหมคะคุณ

แค่คิด...ไม่ทำหรอกน่า

หญิงสาวพักเท้าเปล่าเปลือยวางลงบนหลังเท้าอีกข้าง พยายาม  
ตั้งสมาธิกับกุญแจเจ้ากรรมและประตูเจ้าปัญหา เธอว่าจะเรียกช่างมา  
ดูก็ยังไม่เป็นเวลาสักที

หลังจากเริ่มเดินหน้าเต็มกำลังแล้ว บรรยากาศระหว่างเขากับ



เธอก็เปลี่ยนไป ครั้นได้แสดงเจตนารมณ์ของตนแน่ชัดและเห็นว่าเธอเองก็มีแนวโน้มจะยินยอมพร้อมใจไปด้วยกัน นิจรันดร์ก็พบว่าตนเองลดความเกร็งเกรงไปได้กว่าครึ่ง สายตาก้ากึ่งแบบที่จะมองก็ไม่กล้ามอง นั่นก็ด้วย เขากล้ามองเธอได้เต็มสายตา ยิ้มให้โดยไม่ต้องฝืน และ... กล้ายื่นประชิดในระยะที่ใกล้กว่าหนึ่งช่วงแขน

ดวงตาวาววับจับจ้องอยู่ที่ท้ายทอยขาวจัด หญิงสาวเกล้าผมรวบขึ้นเป็นหางม้า ทว่าคงเพราะเจ้าตัววิ่งมามันจึงหลุดลุ่ยระต้นคอขาว ลูกผมขึ้นเหนือแนบลูไปกับผิวขาวของเธอ ผ่าพันคอที่เจ้าตัวผูกไว้ คลายจนเกือบหลุดร่วง

แม้ใจอยากเอื้อมมือไปจับและซบให้เธอแค่นั้น ทว่าก็ต้องหักห้ามตนเองไว้ เขาไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะดูแลเธอได้ใกล้ชิดขนาดนั้น มองแต่ตา มืออย่าต้อง!

“คุณคะ” เสียงหวานจากคนเบื้องหน้าจุดสติแตกพราของชายด้านหลังให้กลับเข้าที่เข้าทาง

นิจรันดร์กระตุกเปลือกตาเล็กน้อย ก่อนจะรีบกะพริบไล่อารมณ์หลงเคลิดของตนให้พ้นไป สบตาหญิงสาวตรงหน้า อ่า...แก้มเธอแดงกับมีเหงื่อชุ่มนิดๆ น่ารัก!

“เอ่อ...รบกวนช่วยบิดีให้หน่อยได้ไหมคะ มันน่าจะใกล้ฟังแล้วอ๊ะ” ลลิลเอ่ยขอความช่วยเหลือ พร้อมกับเบี่ยงตัวขยับไปด้านข้าง ถอยห่างจากบานประตูเพื่อให้เขาช่วยดูให้

“ครับ” ชายหนุ่มพยักหน้ารับ หลบมองแก้วกาแฟที่ตนถือเต็มสองมือ ปล่อยให้สายตานำพาเป็นนัยๆ

เธอหลบมองตาม อมยิ้ม ก่อนแหงนหน้าขึ้นแซวเขาทางสายตา “คราวนี้ชื่อหนึ่งแถมหนึ่งอีกไหมคะ”

คนโดนจับได้ย້อนหลังได้ยิ้มเขินๆ

ซึ่งเป็นอาการเขินที่ลลิลใจสั้น เธอยิ้มให้แก่ความน่ารักที่เพิ่ง

ได้ค้นพบ ยี่นมมือไปรับแก้วกาแฟมาถือไว้ ปลายนิ้วเฉียวกันเล็กน้อย

นิจรันดร์หันไปสนใจพวงกุญแจที่เสียบคาช่องประตู ลองหมุนดู ก็พบว่าผิดล็อก เขาดึงออกมาแล้วลองสอดเข้าไปใหม่ คนคุ้นเคยงานช่างและระบบกลไกดีมีวิธีสังเกตที่ง่ายเสมอ อย่างน้อยก็ดีกว่าเธอที่เอาแต่ตะปัดตะบันยัดเข้าไปจนสุดและพยายามจะไข ชายหนุ่มลองสอดโดยฝืนระยะเพื่อหาจังหวะเข้าล็อก

เพียงอึดใจเดียว เสียงดังล็อกก็ดังขึ้นหนึ่งจังหวะ!

ลิลลอลอยากจะปรบมือให้หากไม่คิดว่ามีกาแฟสองแก้วในมือทำไมเขาจึงทำได้ง่ายดายและนุ่มนวลเบอร์นั้น

ชายหนุ่มหันมายิ้มให้เล็กน้อย ก่อนผลักประตูกระจกเข้าไป แง้มไว้รอเธอเช่นวิถีสุภาพบุรุษ เธอจึงพยักหน้าขอขอบคุณขณะเดินผ่านเขาเข้าไป

กลิ่นหอมบางๆ ที่เธอไม่คุ้นชินรวยรินมาจากเนื้อตัวเขา หญิงสาวผลลสุดเข้าเต็มเปา แผลบปลาบและปั่นป่วนในใจเล็กน้อย ไม่เคยรู้มาก่อนว่ากลิ่นน้ำหอมผู้ชายจะส่งผลต่อความรู้สึกได้มากมายขนาดนี้ ปกติเธอก็เคยได้กลิ่นจากลูกค้าชายบางท่าน ทว่ามันไม่ได้ให้ความรู้สึกแบบที่เป็นอยู่ตอนนี้

หญิงสาวปรีไปวางแก้วกาแฟลงบนเคาน์เตอร์ วางกระเป๋าลงบนโต๊ะประจำ ก่อนจะฉวยรีโมตมาเปิดเครื่องปรับอากาศและจัดการเปิดไฟ แล้วค่อยก้มลงไปถอดรองเท้าสานอีกข้างออก เปลี่ยนมาสวมรองเท้าแตะสำรองภายในร้าน

“เอ่อ รอแป็บนึงนะคะคุณ” เธอเงยหน้าขึ้นมาบอกชายหนุ่มที่ยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์ ก่อนจะผลุบหายเข้าไปด้านหลังร้าน

นิจรันดร์พยักหน้ารับรู้เป็นเชิงบอกให้เธอทำทุกอย่างได้ตามสบาย ชายหนุ่มมองไปยังเก้าอี้บนมตวัประจำที่เขาใช้ปักหลักมากกว่าสองสัปดาห์ ยื่นเท้าแขนกับเคาน์เตอร์รอเธอ ขณะมือหนึ่งก็คดลึงแก้ว

กาแพอย่างเหม่อลอย รอยยิ้มนิดๆ แสดงชัดอยู่บนใบหน้า

หญิงสาวเดินออกมาอีกครั้งหลังจากล้างเท้าจนสะอาด นิจรันดร์  
ก้มมองเรียวกเท้าขาวผุดผาดตัดกับรองเท้าแตะสีฟ้าสดใส เจ้าตัวบิด  
ปลายเท้าเข้าหากันนิดๆ เอียงอวยที่ชายหนุ่มมองคล้ายจะล้อเลียน

วันนี้เธอพลาด...พลาดมาก พลาดอย่างที่สุด!

ลลิลกระแอมเล็กน้อยเมื่อเขาเออแต่มองแล้วแอบยิ้มช้า “วันนี้  
จะรับดอกอะไรดีคะคุณลูกค้า” เจ้าตัวเน้นถ้อยเน้นคำจนฟังดูคล้ายจะ  
เย้าเหยยเสียมากกว่า หาทงตั้งความสนใจของชายหนุ่มขึ้นมาจากเท้า  
เธอเสียที

นิจรันดร์อมยิ้ม ไล่สายตารับขึ้นสูง ซ้อนตาพบกับคนน่ารัก “ดอก  
ลิลลี่ครับ”

ตาย! เธอหาเรื่องฆ่าตัวตายชัดๆ กะจะล้อเขาแท้ๆ แต่คนที่ใจ  
ละลายหลังสิ้นคำนั้นก็กลับเป็นเธอเอง

เดี๋ยวนะ! ว่าแต่...เธอยังไม่บอกเขาเลยว่าตัวเองชื่ออะไร  
ลลิลตัดสินใจแนะนำตัวในนาที่นั้น

“เรา...ลีนะคะ ลิลลี่”

เกิดความเจียบกระจ่ายเป็นหย่อมๆ หัวใจเต้นแรงเป็นบางพื้นที่  
คลื่นความหวั่นไหวพัดเข้าหาชายหนุ่ม อุณหภูมิร้อนขึ้นหนึ่งองศา และ  
ใบหน้าของใครบางคนเริ่มแดงเห่อ

คนที่เพิ่งแนะนำตัวระงังกัน คล้ายเพิ่งนึกอะไรขึ้นมาได้ ทันใหม่!  
เธอไม่ได้ตั้งใจจะล้ออะไรทำนองนั้นซะหน่อย อย่าลืมนะ อย่ามองกัน  
แบบนั้น มันเขิน...

นิจรันดร์เพียงคิดว่าเธออาจชอบดอกลิลลี่มากจนนำมาตั้งเป็น  
ชื่อร้าน ใครจะรู้เล่าว่าเป็นชื่อของเจ้าตัวเอง

“ครับ” เขาพบว่าตนตอบกลับออกไปด้วยเสียงแผ่วค่อย

ลลิลลู้สึกว่าอากาศร้อนขึ้นมาในนาที่นั้น เธอแก้เขินด้วยการเดิน

อ้อมไปหลังเคาน์เตอร์และถอดแจ็กเก็ตยื่นออก นิจรันดร์มองตามอย่างไม่อาจห้ามสายตาได้ เธอหันหลังและพูดบางอย่างกับเขา ทว่าเขาไม่ได้ตั้งใจฟัง ได้ยินเพียงแว่วๆ ในพยางค์สุดท้าย ชายหนุ่มมองลาดไหล่และท้วงท่าการถอดเสื้อคลุมของเธอด้วยความสนใจ มันไม่ได้โป๊หรือเป็นภาพเรียกเลือดในกายให้ร้อนอะไรทำนองนั้น ทว่ากลับให้ความรู้สึกน่าหลงใหลชวนให้ค้นหา

และในจังหวะนั้นเองหญิงสาวก็หันกลับมา อ่า...เมื่อก็เขาขอถอนคำพูดคืนทั้งหมด นิจรันดร์รีบเสไปมองหิ้งพระ ท่องพุทโธในใจแทบกลืนลมหายใจตอนที่เห็นเพียงหางตาว่าเธอเดินมาใกล้กัน ลอบกลิ่นน้ำลายขลิบลำคอ ก่อนจะเอ่ยออกไปเสียงอึกอ๊ก

“เสื้อ...คุณ...”

หญิงสาวฟังไม่ถนัดจึงเดินเข้ามาใกล้เขาอีกนิด เมื่อครู่เธอถามถึงชื่อเล่นเขาก็ไม่ตอบ หันมาก็เห็นชายหนุ่มเอาแต่จ้องมองแทนบูชาพระประจำร้าน ขมขมิบปากคล้ายอ่านอะไรบางอย่าง

“คะ? อะไรนะคะ?”

“กระดุมเสื้อคุณหลุดครับ” นิจรันดร์ก้มใจตอบออกไปอย่างรวดเร็ว

ลลิลรีบก้มลงมองกระดุมเสื้อของตัวเองด้วยความตกใจ

เออ...มันไม่ได้หลุดใหม่คะ มันเป็นแพชั่น เธอมั่นใจว่าการปลดกระดุมสองเม็ดบนมันไม่ได้โป๊อะไรขนาดนั้นเสียหน่อย อ๊ะๆ โป๊ก็โป๊ติดให้คุณเขาหน่อย หูแดงไปหมดละมั้งนั่น

“หันมาได้แล้วคะ” เธอเปล่งเสียงสดใส ไม่รู้จะเรียกว่าประทับใจหรือประหลาดใจดี น่ารักเกินไปแล้ว!

นิจรันดร์ชำเลืองตามองก่อนแวบหนึ่ง ครั้นเห็นว่าเธอติดครบทุกเม็ดจึงหันกลับมามองเต็มตา

“จะถามว่าคุณมีชื่อเล่นใหม่คะ นิจรันดร์มันยาวยาว”

“รันดรครับ”

“โอเคคะ งั้นก็...คุณรันดรกับลี ตามนี้นะคะ” เจ้าตัวแจ่มเสร็จสรรพ ทำราวกับเขาเป็นเพื่อนใหม่คนหนึ่ง ไร้แววเคอะเขิน “ตกลง...เอาดอกลิลลี่นะคะ”

“ครับ...ลิลลี่”

จะขี้ขำทำไม! เขินจะตายอยู่แล้วเนี่ย อุตส่าห์ชวนคุยแก้เขิน ลิลลียพยายามเก็บอาการเขินให้ลึกลับสุดใจ ก่อนจะหันไปตระเตรียมดอกไม้และอุปกรณ์สำหรับจัดช่อ ทำทุกอย่างท่ามกลางสายตาจับจ้องจากชายหนุ่ม ครั้นเริ่มหยิบเลือกกิ่งแกนกลางเพื่อจัดช่อ ฟลอริสต์สาวก็เพิ่งตระหนักได้ชัดแจ้งในวินาทีนั้นว่าตนกำลังทำอะไร นี่เธอกำลังจัดดอกไม้ให้ตัวเองหรือเนี่ย คิดแล้วก็ขำดี

หญิงสาวหันไปมองชายหนุ่มในชุดสูทคัตติ้งเนียบ เขายืนพิงเคาน์เตอร์และหันมาทางเธอ สาบานว่าที่ผ่านมาสิบกว่าวันเธอมองเขาเป็นผู้ชายดูดีคนหนึ่ง แต่ไม่ถึงขั้นติดตึ้งใจ ไม่ได้เตะตาจนต้องหลงเพื่ออะไรทำนองนั้น เธอไม่ใช่สาวช่างฝันสักเท่าไร ที่เด่นชัดในความรู้สึกคงจะเป็นการกระทำสม่ำเสมอของเขที่ทำให้เธอประทับใจ ไม่ใช่หลงใหลได้ปลื้มไปกับรูปลักษณ์ภายนอก เอ่อ...ที่ดูจืดชืดชะมัดขาดออกจะสงสัยด้วยซ้ำว่าเขาเป็นคนหล่อแต่กลับไร้ชีวิตชีวา ทำหน้าตาครุ่นคิดราวกับแบกโลก

ทว่าตัดภาพมาวันนี้สิ คุณเขายืนเสียเท่ มาดูคุณนักธุรกิจหนุ่มมียิ้มมุมปากนิดๆ ประดับใบหน้าหล่อเหลา เอาแต่เคลิ้มชอบแก้วกาแฟไปมา บางทีเธอก็คิดนะว่า...ที่ผ่านมานั้นเขาแอบใช้ใหม่ ซ่อนความน่าสนใจไว้เสียลึกลับ

“ครับ?”

ครั้นรู้ตัวว่ามองเขานานเกินไป หญิงสาวจึงส่ายหน้าให้เล็กน้อย แล้วตั้งหน้าตั้งตาจัดดอกไม้ต่อ “ผ่านแถวนี้บ่อยหรือคะ” เธอชวนคุย

คล้ายบรรยากาศ ขณะกำลังใช้ทีชชูดเอาเกสรออกจากดอกลิลลี่

“ปกติไม่ผ่านครับ แต่ตั้งใจให้ผ่านทุกวัน”

ลิลลี่ชะงักงัน ซ่อนรอยยิ้มไว้ไม่ให้เขาเห็น จริงอยู่ที่เธอเคย  
ประมาณไว้ว่าเขาเป็นมนุษย์ไร้อารมณ์ ใครจะรู้ว่าเขาจะจับได้หน้า  
ตายขนาดนี้ “ผ่านมาเพื่อซื้อดอกไม้ นะเหรอคะ” เธอเงยหน้าขึ้นแล้ว  
ส่งสายตาล้อเลียน

“ครับ”

คล้ายยิ่งถามก็ดูเหมือนจะยิ่งซุดหลุมฝังตัวเอง โดนทุกดอก เช่น  
ทุกประตู

ลิลลี่ตัดสินใจเจียบใส่ ปล่อยให้ความเงินอายดำเนินไปใน  
ทิศทางของมัน บรรยากาศชวนหวั่นไหวแต่ไม่น่าอึดอัดสักนิด แม้จะ  
ประดักประเดิดอยู่สักหน่อยก็ตามที

กระทั่งเรียบบร้อยหญิงสาวจึงนำมาส่งให้เขาตรงเคาน์เตอร์ หลัง  
จัดการค่าดอกไม้กันเสร็จสรรพ...ก็เข้าสู่ช่วงเวลาวัดใจ

เออ...เธอต้องลุ้นไหมว่าเขาจะมอบมันให้เธอคืนรีเปลา คิดไว้ว่า  
คงเป็นเช่นนั้น จู่ๆ ใจก็สั่นแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ลุ้นระทึกตอนที่เขาดึงการ์ด  
ไปเขียน

แม้ริมฝีปากกักกลั้นอาการตื่นไหว ใจเต้นตึกตัก แกล้งทำเป็น  
ไม่มองตอนเขาจดปากกาลงไป เตรียมจะยื่นมือไปรับช่อดอกไม้

นิจันตร์ยิ้มหลังเขียนการ์ดและปิดแผ่นพับเรียบบร้อย เลื่อนแก้ว  
กาแพที่คงเย็นชืดแล้วมาให้เธอ “กาแพนะครับ คราวนี้ตั้งใจซื้อมาให้”

เธอเอื้อมมือไปดึงแก้วกาแพบนเคาน์เตอร์เข้าหาตัว ยิ้มและพยัก  
หน้าขอบคุณ นัยน์ตาวหวานจ่ออยู่ที่เขา ทว่าใจเธอกลับพุ่งตรงไป  
ที่ช่อดอกไม้ จะให้ไหมนะ...แล้วต้องรับทำไหน

ทว่าชายหนุ่มไม่ได้ยื่นดอกไม้ช่อใหญ่มาให้เธอ เขากลับดึงเพียง  
ดอกลิลลี่ที่อยู่ตรงกลางออกมาหนึ่งดอก หยิบการ์ดที่เพิ่งเขียนสดๆ

ร้อนๆ เมื่อครู่มาคืบไ่ว้ตรงปลายนิ้ว แล้วยื่นทั้งกำนดอกกลีสีสีขาวและ  
การ์ดแผ่นเล็กมาให้กัน

“ดอกไม้ครับ”

ลลิลมองทุกสิ่งที่เขาทำ แม้จะเห็นข้อความคาดหมายไปนิด แต่  
คิดว่าตอนนี้หน้าเธอคงแดงจัดแน่ๆ มือเรียวยื่นไปรับ พยายามอย่าง  
ที่สุดไม่ให้สั่นไหว

ตอนหยิบกำนดอกนะไม่โดน ทว่าตอนรับการ์ดนี่สิ...มือเขาคู่  
มาก ไม่มีกระแสไฟฟ้าแล่นพล่านอะไรทั้งนั้น มีแต่ใจเธอนี่ละเต้นพล่าน  
จนจับจ้งหะได้ชัดเจน กลัวจะกระเด็นออกมาเด็นแทงโก้ให้เขาดู  
ใจเย็น...ลลิล ใจเย็น!

เงียบไปด้วยไม่รู้จะเอ่ยอะไรดี ก็คนมันตื่นเต็นนี่นา...

“แล้วเจอกันนะครับ” นิจรันดร์ส่งยิ้มประจำตัว ยิ้มอันเต็มไป  
ด้วยความอ่อนโยนอย่างเหลือร้าย

พลังทำลายล้างสูงมากเลยคะคุณขา

ชายหนุ่มเดินออกไปแล้วพร้อมช่อดอกไม้ ปล่อยเธอยิ้มชินกับ  
การ์ดใบเล็ก เสียงกระดิ่งประตูแว่วแว่วๆ ตามการสั่นสะเทือน ลลิลไม่  
กล้ามองตามเขาไป ดวงตาวานจจดจ่ออยู่กับจดหมายรักใบจิ๋วในมือ  
สุดลมหายใจเข้าลึกและกลั่นไ่ว้ตอนที่เปิดกระดาดาชแง่มอ่าน

ให้คุณนะครับ กับมีรูปหัวใจเล็กๆ วาดเอาไ่ว้ตรงมุมล่างขวา

อา...ตายคะตาย ตายอย่างสงบศพเป็นสีชมพู รักครั้งไหนๆ ที่  
ผ่านมาของลลิลก็ไมู้

นิจรันดร์ยิ้มแก้มแทบแตกตอนที่ประตูกระຈกปิดลง ผ่อนลม  
หายใจยี้ดยาวขณะกวาดตามองไปโดยรอบ โลกก็เหมือนเดิมเช่น  
ทุกวัน ทว่าโลกของเขากำลังจะมีเธอเพิ่มเข้ามาอีกหนึ่งคน วงหน้าหล่อ  
ก้มมองช่อดอกไม้ในมือ พลันนั้นก็สะดุดกับอะไรบางอย่างที่วาง  
แอ้งแม้งอยู่บนพื้นหน้าประตู

ชายหนุ่มหันไปมองหญิงสาวในร้าน ครั้นเห็นเธอแม้แต่สนใจ  
อ่านการ์ตูน เขาก็อาศัยจังหวะนั้นก้มตัวลงและฉวยบางอย่างติดมือไป  
ด้วยโดยไม่ให้เธอรู้